Israël & Palestina

Achtergrond en feiten

Thematische Infobrochure Nr. 1

Waarom komt men niet tot een duurzame vrede?

> ***"Onze natuurlijke geneigdheid om te veronderstellen dat wat vandaag bestaat er altijd al is geweest, zorgt misschien voor gemoedsrust, maar alleen ten koste van de vreselijke prijs van het ontkennen van de realiteit. En wanneer de historische realiteit wordt ontkend, wordt ons vermogen om te begrijpen en zinvol te reageren op het heden evenzeer vernietigd."***
>
> Janet Abu Lughod "The Demographic Transformation of Palestine", in Ibrahim Abu Lughod ed."*The Transformation of Palestine*", Evanston,Ill., Northwestern University Press 1971, p.139

De Israëlische versie van het Israëlisch-Palestijns conflict is er één en meestal horen we alleen deze versie. Het is belangrijk ook de Palestijnse versie te horen en dan de twee beelden naast mekaar te leggen om zo trachten te komen tot de historische realiteit.

Thematische infobrochure Nr. 1 – Israël & Palestina. Achtergrond en feiten

© 2011, Palestina Solidariteit vzw

Inhoudstafel

		Pp.
1.	Eén geschiedenis, twee verhalen	5
2.	Ontstaan van het huidig conflict	7
	2.1. Het ontstaan van Israël is niet een gevolg van de Holocaust	9
	2.2. De Balfourverklaring	10
3.	Brits Mandaat over Palestina	11
4.	1948: Onafhankelijkheidsoorlog versus Al Nakba	13
	4.1. Israël opgericht door de Verenigde Naties?	13
	4.2. Israël ontstaat uit oorlog en verdrijft de Palestijnen	13
5.	Zesdaagse oorlog	16
6.	Eerste Intifada na 20 jaar bezetting	19
7.	1991 – 1993 “Vredesbesprekingen”	21
8.	Oslo versus de “feiten op de grond”	23
9.	Knelpunten in de vredesonderhandelingen	27
	9.1 De ‘Palestijnse vluchtelingen’	27
	9.2. Jeruzalem en de judaïzering in versneld tempo	28
	9.3. Water onder controle van Israël	29
	9.4. De grenzen	29
10.	De tweede Intifada	31
11.	Een muur om te beschermen of om meer te stelen?	32
12.	De Gaza-oorlog van december 2008 - januari 2009 – het Goldstone-rapport	33
13.	Israël, democratie of etnocratie (apartheidsstaat)?	35
	13.1 In Israël zijn Palestijnen slachtoffer van discriminatie en racisme	35
	13.2 De Bezette Gebieden als grote gevangenissen	37

14. De Israëlische vredesbeweging – een kritische joodse stem 38

15. Nawoord 41

Bijlage 1 Chronologisch overzicht 43

Bijlage 2 Persbericht Palestina Solidariteit vzw – 17.12.2010 52

Bijlage 3 Joodse vredesbewegingen 53

Bijlage 4 De apartheidsmuur en de sinaasappelen van Sinterklaas 55

1. Eén geschiedenis, twee verhalen

Geschiedenis wordt geschreven door de overwinnaars. Dit is in het Midden-Oosten eveneens zo. Sedert 1948 krijgen we voornamelijk de Israëlische versie te horen. Zij is het internationale discours gaan domineren. Het is belangrijk, ook de Palestijnse versie te horen en dan de twee beelden naast mekaar te leggen.

Wat is Palestina? Wat is Israël?

- Palestina is het historische land Palestina. De naam "Palestina" verwijst naar een Romeinse provincie uit de oudheid, genoemd naar de vroegere inwoners, de Filistijnen. In de moderne tijd was het een Turks 'gouvernoraat', dat door de Britten in de Eerste Wereldoorlog werd veroverd. Nu verwijst de naam naar het gebied dat de Britten in mandaat kregen van de Volkenbond tussen 1922 en 1948.

- De naam "Palestijnen" heeft betrekking op de inwoners van Palestina, bij aanvang van het Britse mandaat, maar ook op al hun nakomelingen, ongeacht of ze nog in Palestina wonen. De Palestijnen zijn overwegend moslims en spreken Arabisch. Er is ook een niet verwaarloosbare christelijke minderheid en er zijn ook joodse Palestijnen (de orthodoxe joden van Neturei Karta in Jeruzalem en de Samaritanen nabij Nabloes erkennen het Palestijns en niet het Israëlisch gezag). Er zijn nu naar schatting 10 miljoen Palestijnen[1], waarvan de helft nog in Palestina woont: ongeveer 1,5 miljoen in Israël, 1,5 miljoen in de Gazastrook en 2,5 miljoen in Oost-Jeruzalem en op de Westelijke Jordaanoever (Westbank).

[1] Passia agenda 2011.

- Israël is de joodse staat ontstaan in 1948 op 78 % van het grondgebied van Palestina. Tegen tientallen VN-resoluties in bezet Israël sinds 1967 de Westelijke Jordaanoever, incl. Oost-Jeruzalem, en valt het nog geregeld binnen in de inmiddels "ontruimde" Gazastrook. Naar deze gebieden wordt sedert de Oslo-akkoorden gerefereerd als de "Palestijnse gebieden". Israël bezet sinds 1967 ook de Syrische Golanhoogte.

- Israëli's zijn inwoners van Israël of hebben het Israëlisch staatsburgerschap.

- Joden zijn mensen met een joodse godsdienst.[2]

- De Palestijnse Staat werd op 15 november 1988 uitgeroepen door de Palestijnse Nationale Raad (het parlement in ballingschap), met als grondgebied alle sinds 1967 bezette Palestijnse Gebieden. Deze staat werd door de meerderheid van de Derde Wereldlanden erkend, maar niet door het Westen of door Israël. In de VN resolutie 1397 van 2001 wordt wel opgeroepen tot het oprichten van de Palestijnse Staat.

- Zionisme is een bepaalde vorm van het joods nationalisme en kolonialisme dat in de 19e eeuw in Europa ontstond. Het paste in de tijdsgeest. Maar het was ook een reactie op het antisemitisme. Na enige discussie kozen de zionisten voor het streven naar een "zuiver joodse staat" in Palestina. Omdat ze daarbij openlijk stellen, dat het joodse volk superieur is aan anderen en ze aan de Palestijnen de meest elementaire rechten ontzeggen, is het zionisme objectief een vorm van racisme. De zionistische ideologie was vroeger al een onderdeel van het Europees kolonialisme (dat alle Europese culturen superieur achtte aan de andere) en is nu een objectieve bondgenoot van het Westers imperialisme tegen het Arabisch nationalisme.

- Zionisten staan achter het zionistische project. Zij kunnen joden zijn, maar ook christenen of atheïsten. Zo zijn er minstens 140 miljoen christenen (waaronder vele protestantse en evangelische kerken) die Israël steunen, die wonen in de VS en in Europa. Zij steunen op alle vlakken de kolonisatie van Palestina en verdedigen de etnische zuivering.

[2] Het was oorspronkelijk een etnisch begrip (behorend tot de 12 joodse stammen uit de bijbel). Het werd later veeleer religieus, want tijdens de diaspora namen ook anderen de joodse godsdienst aan. Het wordt nu weer etnisch geduid (geboren uit een joodse moeder). Door de uitgebreide vermenging van de oorspronkelijke joden en andere volkeren, is het maar de vraag, of de Palestijnen biologisch-etnisch niet dichter bij de joden uit de bijbel staan dan bij voorbeeld de Europese, Ethiopische of Chinese joden.

2. Ontstaan van het conflict

Het ontstaan van het huidige conflict ligt eigenlijk in 1896, toen Theodor Herzl zich uitsprak voor een joodse staat als oplossing voor het antisemitisme. Deze ideologie van “terugkeer naar Zion (Jeruzalem)”, is bekend als het “zionisme”. Ze interpreteert de geschiedenis van Palestina als zou het land uitsluitend aan de joden (vanwaar ook ter wereld) toebehoren. Het recht van het Palestijnse volk om er te (blijven) wonen wordt dus door het zionisme ontkend.

In tegenstelling tot wat de zionisten beweren, was Palestina geen leeg of verwaarloosd land vóór de zionistische kolonisten vorige eeuw naar Palestina trokken.

MYTHE

Een land zonder volk voor een volk zonder land

In 1900 woonden reeds 600.000 inwoners in Palestina aldus de joodse professor Alfred Bonné.
Een levendige economie ontstond in Palestina met graanteelt (vanaf 1850), katoenteelt (1860) en een sinaasappelcultuur (1870). Er was uitvoer van zeep, olijfolie, fruit, groenten, sesamzaad, granen, katoen en gerst naar ondermeer Egypte, Syrië, Griekenland, Italië, Malta, Frankrijk en Groot-Brittannië.

Recent onderzoek van vroege zionistische archieven maakt duidelijk dat leden van de Zionistische beweging in Europa op de hoogte waren van het bestaan van het Palestijnse volk en zich zelfs ook bezighielden met wat de "Arabische kwestie" genoemd werd. Een meerderheid van de zionisten koos er echter voor om de Arabieren in Palestina te negeren. Palestina was niet alleen een zeer oud land, maar ook het dichtbevolkte vaderland van een moderne maatschappij.

In een brief aan een Zionistische college schreef Arthur Ruppin, directeur van het Zionistische nederzettingen-departement, in 1913, "dat men nauwelijks land dat de moeite waard is om te verbouwen kan vinden dat niet reeds bewerkt is."[3]

[3] Edward Said, Ibrahim Abu-Lughod, Janet Abu-Lughod, Muhammad Hallaj en Elia Zureik, *Een profiel van het Palestijnse volk*, 1988, p.7-8

> ***"Door het bestaan van het Palestijnse volk te ontkennen en hen te ontmenselijken, probeerden de Zionisten de slachtoffers van hun kolonisatie aan het zicht van de wereld te onttrekken. Zij stelden zich tegenover de publieke wereldopinie op als de nationale bevrijdingsbeweging van het Joodse volk, maar zij konden dit alleen doen als niet bekend werd dat zij bezig waren met de vernietiging van de oorspronkelijke Aziatische gemeenschap die streed voor haar vrijheid."***
>
> Walid Khalidi, *Before their diaspora*, Institute for Palestine Studies, Washington, 1991, p.10

Om ideologische en praktische redenen moesten de Palestijnen daarom verwijderd worden van het zionistische pad. In voorbereiding op de verwijdering van de Palestijnen, een opdracht die grotendeels werd volbracht onder de dekmantel van de oorlog in 1948, moest de Palestijnse maatschappij worden ondermijnd en in verwarring gebracht. Dit deden de zionisten onder de dekking van het Britse Mandaat en zijn 'nationale tehuis'-politiek.[4]

Uitspraken van enkele vroege zionisten over Palestina

"In Basel stichtte ik de Joodse Staat. Indien ik dit vandaag luidop zou zeggen, zou iedereen beginnen lachen. Maar misschien binnen vijf jaar, en zeker binnen vijftig, zal iedereen het weten."[5] (Theodor Herzl)

Voor Chaim Weizmann betekent een "Joods nationaal tehuis": "Palestina zo Joods te maken als Engeland Engels is."[6]

---

[4] Walid Khalidi, *Before their diaspora*, Institute for Palestine Studies, Washington, 1991, p.11
[5] Theodor Herzl, Quote in: Avi Shlaim, *The Iron Wall*, p.3, Uit: Raphael Patai, ed., The Complete Diaries of Theodor Herzl, trans. Harry Zohn, New York, 1960, 2:581
[6] Avi Shlaim, *The Iron Wall*, p.8

2.1. Het ontstaan van Israël is niet een gevolg van de holocaust, maar was reeds veel eerder gepland

De Palestijnse nationalist, Nadzjieb Azoerie, gaf zijn hoge post als adjunct van de Turkse gouverneur van Jeruzalem op om zich geheel te gaan wijden aan "het hoogheilige werk van vaderlandsliefde, gerechtigheid en menselijkheid". Hij ging in Parijs wonen en stichtte er een soort centrum van de Arabische beweging. Daar verscheen in 1905 ook zijn boek over 'De wederopstanding van de Arabische natie'. In vurige bewoordingen beschrijft deze Palestijn de grote mogelijkheden van zijn land, de rijkdom aan mineralen, de veelsoortige vruchtbaarheid. Dat er nu zo weinig uitkomt en het land eigenlijk arm is, aldus zijn stelling, ligt aan het corrupte Turkse bestuur. Als dat eenmaal terzijde is geschoven, dan zullen wij iets van dat land gaan maken. Azoerie wist echter, dat anderen, ver van Palestina, ook zulke plannen koesterden.

"Een joods thuisland" was een term naar buiten toe. De ingewijden wisten zeer goed wat de zionisten wilden: het historische Palestina, het zuiden van Libanon, de Golanhoogte en het vruchtbare gedeelte van Jordanië.

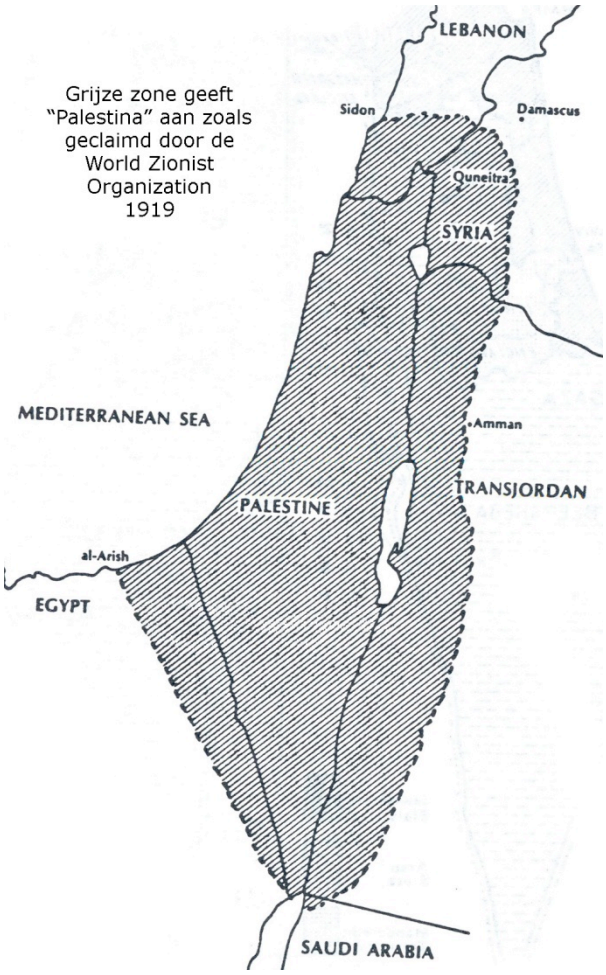

Kaart uit *Verenigde Naties, Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem*, New York, 1978, p.109

Dit geheime plan werd tijdens de voorbije eeuw stilaan uitgevoerd.

Tijdens WO I was Palestina en een groot deel van het Arabische schiereiland bezet door de Turken (deel van het Ottomaanse rijk). De Engelsen beloofden de Arabische volkeren de onafhankelijkheid in ruil voor hun verzet tegen de Turken. De oorlog werd gewonnen, maar vooral de Palestijnen kwamen bedrogen uit.

2.2. De Balfourverklaring

In 1917, vijf jaar voordat de Britten het mandaat over Palestina verkregen van de Volkerenbond, schreef de Britse minister van Buitenlandse Zaken, Arthur James Balfour, een brief aan de joodse leider Lord Rothschild, om hem ervan te verzekeren, dat zijn regering het idee ondersteunde om voor een thuisland voor de joden te zorgen. De Britten hoopten op die manier meer joodse steun te verkrijgen voor de geallieerden in de eerste wereldoorlog. The "Balfour Declaration" werd de basis voor internationale steun voor de stichting van de huidige staat Israël. De brief werd een week later gepubliceerd in The Times of London.

DE BALFOUR DECLARATION AAN BARON ROTSCHILD, 2 november 1917

Ministerie van Buitenlandse Zaken,

2 november 1917

Geachte Lord Rothschild,

…

"Zijne Majesteits Regering staat gunstig tegenover de vestiging in Palestina van een nationaal tehuis voor het joodse volk en zal haar beste krachten aanwenden om de verwezenlijking van dit doel te vergemakkelijken, met dien verstande dat niets zal worden gedaan dat de burgerlijke en godsdienstige rechten van de bestaande niet-joodse gemeenschappen in Palestina of de rechten en politieke status, die de joden in enig ander land genieten, zou kunnen schaden."[7]*…*

Lord Balfour

De belofte aan de zionisten is Groot-Brittannië nagekomen, het gedeelte wat de Palestijnen betrof, niet. De verklaring werd opgenomen in het mandaat.

[7] Verenigde Naties, *Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem*, New York,1978-1984, p.13.

3. Brits Mandaat over Palestina: 1922-1948

In 1922 besloot de Volkerenbond Palestina onder Brits Mandaat te stellen tot Palestina onafhankelijk zou worden. Dat was een gevolg van de Vrede van Sèvres (10/08/1920) na de Turkse nederlaag in de Eerste Wereldoorlog, waarbij afgesproken werd dat Palestina naar Groot-Brittannië zou gaan. Maar in navolging van de Balfourverklaring nam de migratie van joden naar Palestina toe.

Tijdens het Mandaat was er voortdurend Palestijns verzet tegen de buitenlandse immigratie en de steun van Groot-Brittannië aan de zionisten.

→ De Palestijnse opstanden van 1920 tot 1948, met als hoogtepunt *de opstand van 1936-1939.*

→ Het zionisme heeft slechts succes kunnen hebben wegens de steun van Groot-Brittannië.

VN-verdelingsresolutie 181 (29/11/1947) van de Algemene Vergadering van de VN [8]

Het wordt te heet voor de Britten en ze brengen het voor de Verenigde Naties. Na veel getouwtrek bracht de eindstemming, op 29 november 1947, althans voor buitenstaanders, een grote verrassing: 33 vóór, 13 tegen, 10 blanco en 1 afwezig. Delegaties die zich felle tegenstanders hadden getoond en andere die geaarzeld hadden, bleken nu voorstanders te zijn, onder zware Amerikaanse druk.

Het verdeelplan en de werkelijkheid.

- 1947: 1.302.000 Palestijnen en 608.000 joden.
- Dit plan was een aanbeveling van de Algemene Vergadering van de VN om Palestina te verdelen

[8] Verenigde Naties, *Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem*, New York, 1978-1984, p.155-157

in een joodse (blauw) en een Palestijnse staat (beige), met Jeruzalem en Bethlehem (roze vlek) onder internationaal statuut.

- Een economische unie tussen beide staten was noodzakelijk opdat de staten leefbaar zouden zijn.
- In de joodse staat zou de helft van de bevolking Palestijnen zijn.
- **Het VN-verdelingsplan Res. 181 (29/11/1947) was onrechtvaardig voor het Palestijnse volk.**
- In 1947 maakten de zionisten 1/3 van de bevolking uit. Bijna al het in cultuur gebrachte land was in handen van de inheemse bevolking, Palestijnse bevolking, - slechts 5,8 %[9] was in 1947 eigendom van de joden.
- Toch zou het verdeelplan hen 54 % van het land toewijzen.
- De oorspronkelijke bewoners, de Palestijnen, werden niet geraadpleegd.
- Tussen november 1947 en mei 1948 worden minstens 200 Palestijnse dorpen ontvolkt en verwoest. 300.000 Palestijnen waren vluchteling vóór de staat Israël uitgeroepen werd en de Arabische buren de Palestijnen ter hulp kwamen.
- Het was dus reeds oorlog voor het Palestijnse volk, nog vóór de zionisten de staat Israël uitriepen.
- In januari 1949 heeft Israël 78 % van het land ingepalmd en etnisch gezuiverd: Israël wordt geboren uit oorlog en maakt +/- 750.000 Palestijnen tot vluchteling.

Dit verdeelplan werd NOOIT uitgevoerd, want Israël werd geboren uit oorlog.

[9] Ilan Pappe, *De etnische zuivering van Palestina*, p.50-51.

4. 1948: onafhankelijkheidsoorlog versus Al Nakba[10]

4.1. Israël opgericht door de Verenigde Naties?

Het VN-verdelingsplan van 29 november 1947 was een voorstel tot verdeling van Palestina, een aanbeveling van de Algemene Vergadering van de VN. Israël werd niet opgericht door de Verenigde Naties:

→ Er heeft nooit een officiële machtsoverdracht plaats gevonden, noch door Groot-Brittannië aan de Verenigde Naties en noch door de VN aan de joodse en Arabische staat.

→ Israël is groter dan de joodse staat voorzien in het verdelingsplan: 78 % tegen 54 %.

→ In de – door de VN – voorziene joodse staat zou er slechts een kleine joodse meerderheid zijn, 498.000 joden tegenover 407.000 Palestijnen (op papier, want men 'vergat' de 105.000 bedoeïenen te tellen): dus zeker geen 'zuiver' joodse staat. En het was zeker niet voorzien om de oorspronkelijke Palestijnse bewoners te verdrijven uit hun land.

MYTHE

Israël werd opgericht door de Verenigde Naties

4.2. Israël ontstaat uit oorlog en verdrijft de Palestijnen

De oorlog begon niet op 14 mei 1948: de etnische zuivering van Palestina was reeds begonnen in de maanden die vooraf gingen aan de eenzijdige uitroeping van de joodse staat. Reeds in het begin van 1948 waren er aanvallen van de zionistische milities op de Palestijnse dorpen, in dat gedeelte van Palestina dat de Palestijnse staat zou worden. Vóór het uitroepen van de staat Israël waren er reeds 300.000 Palestijnen op de vlucht omwille van de verscheidene massaslachtingen. [11] Eén voorbeeld hiervan is het dorp Deir Yassin, waar talrijke inwoners brutaal werden afgemaakt op 9 april 1948.

[10] (Al Nakba betekent letterlijk = "catastrofe"). Zo noemen de Palestijnen de gebeurtenissen van 1947-1949. De hel brak los na de goedkeuring van resolutie 181 van de Verenigde Naties waarin stond dat het Britse koloniale mandaatgebied Palestina diende te worden verdeeld in een joodse en in een Arabische staat.

[11] Ilan Pappé, *De etnische zuivering van Palestina*, p.125: "Tussen 30 maart en 15 mei werden er tweehonderd dorpen bezet en ontvolkt. Dat is een feit dat steeds weer herhaald moet worden omdat het de Israëlische mythe ontkracht dat de 'Arabieren' wegrenden toen de 'Arabische invasie' begon."

Ben Goerion riep eenzijdig de joodse staat Israël uit op 14 mei 1948. De volgende dag wees het vertrek van de Britse Hoge Commissaris officieel het einde van het Mandaat aan.[12] De oorlog barst in alle hevigheid los: de omringende Arabische staten, die overspoeld werden door vluchtelingen, kwamen de Palestijnen ter hulp.

Het was geen strijd tussen een joodse David en een Arabische Goliath. *De 'nieuwe historici' in Israël ontdekten dat het meest efficiënte Arabische leger - het Jordaanse leger - al voor de oorlog een geheim akkoord had gesloten met de joden.*[13]

MYTHE

De staat Israël werd opgericht en de Arabische landen vielen aan

De staat Israël is na deze oorlog uitgebreid tot 78 % van het historische Palestina.

Dikwijls wordt het voorgesteld alsof de Palestijnen hun land verlieten, uitweken of in ballingschap gingen, terwijl in realiteit:

→ Duizenden Palestijnen zijn gevlucht omwille van het oorlogsgeweld en de massaslachtingen en hoopten na de oorlog te kunnen terugkeren naar hun huizen.

→ Duizenden Palestijnen werden met geweld verdreven uit dat deel van Palestina wat de joodse staat zou worden volgens het Verdelingsplan. De nieuwe joodse staat werd "gezuiverd" van 780.000 tot 900.000 Palestijnen.

In werkelijkheid bezaten de zionisten in 1947 amper 5,8 % van het historische Palestina, terwijl ze na de oorlog 78 % van het historische Palestina onder hun controle hadden. Allemaal dus "gestolen" grond van Palestijnen, die gevlucht of verdreven waren en verhinderd werden ooit nog naar hun eigendom terug te keren; dit door de Wet op Terugkeer (die enkel geldt voor joden). *Deze wet gaat ervan uit dat Israël een joodse staat is en dat zoveel mogelijk niet-joden, autochtone Palestijnen dus, er buiten moeten worden gehouden. Israël wil daarmee verhinderen dat verdreven Palestijnen terugkeren en weer hun grond opeisen.*

Foto uit: The ethnic cleansing of Palestine, Ilan Pappe

[12] Verenigde Naties, *Oorsprong en evolutie van het Palestijns probleem*, New York, 1978-1984, p.163
[13] Baudouin Loos, *Ilan Pappe, de gehate doodgraver van Israëls mythen*, Uitpers nr. 4, Januari 2000

Israël werd gebouwd op de ruïnes van de Palestijnse maatschappij

Tijdens de oorlog van 1948-1949 hebben zionistische milities minstens 531[14] Palestijnse dorpen verwoest en 11 stadswijken en steden ontvolkt.

MYTHE

De joden kochten de grond in Israël

De Palestijnse namen van de dorpen werden veranderd in Hebreeuwse namen. Voor de Israëli's en voor vele anderen is het alsof de Palestijnse dorpen en hun bewoners nooit hebben bestaan.

Arabisch Palestina veranderde in joods Israël als gevolg van een brutale 'demografische zuiveringsactie'. Aan het eind van het daarop volgende jaar (1949) bleven er slechts 110.000 Palestijnen achter in het gebied onder Israëlische controle binnen de 'Wapenstilstandslijnen'. Er bleven 30.000 Palestijnse vluchtelingen achter binnen Israël.

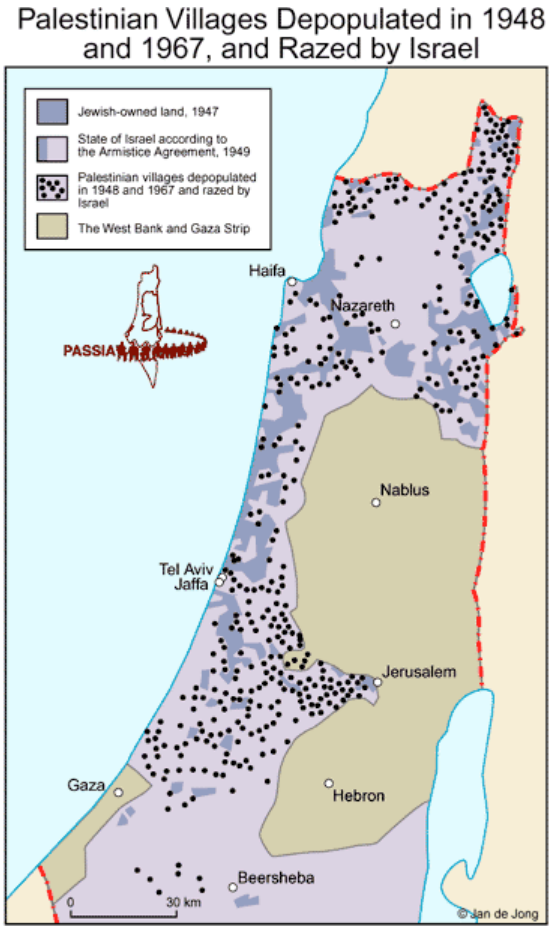

[14] Ilan Pappe, *De etnische zuivering van Palestina*, p.104

5. Zesdaagse oorlog (juni 1967)

Tussen 5 en 11 juni 1967 (Zesdaagse oorlog of juni oorlog) veroverde Israël Oost-Jeruzalem en de Westelijke Jordaanoever op Jordanië, de Gazastrook en de Sinai woestijn op Egypte en de Golanhoogte op Syrië. Er zijn opnieuw ongeveer 300.000 vluchtelingen, van wie zo'n 175.000 voor de tweede maal vluchteling werden. Israël bepaalt nog dezelfde maand, dat Oost-Jeruzalem en omgeving (maar niet de Arabische inwoners) onder de Israëlische wet vallen. Dit wordt onmiddellijk door de AV van de VN afgekeurd in resolutie 2253.

Op 22 november 1967 keurt de VN-Veiligheidsraad eindelijk resolutie 242 goed. Hierin staan drie belangrijke passages.

1) Het is ontoelaatbaar om door middel van oorlog gebieden te veroveren.

2) De Israëlische strijdkrachten moeten zich terugtrekken uit (de) gebieden, die tijdens het jongste conflict bezet zijn.

3) Het is "noodzakelijk" om een "rechtvaardige regeling" van het vluchtelingenvraagstuk te bewerkstelligen.

Deze resolutie werd echter nooit uitgevoerd door Israël of afgedwongen door de internationale gemeenschap.

Vanaf nu leven de Palestijnen in de Gazastrook[15] en de Westbank onder een mensonwaardige, militaire bezetting.

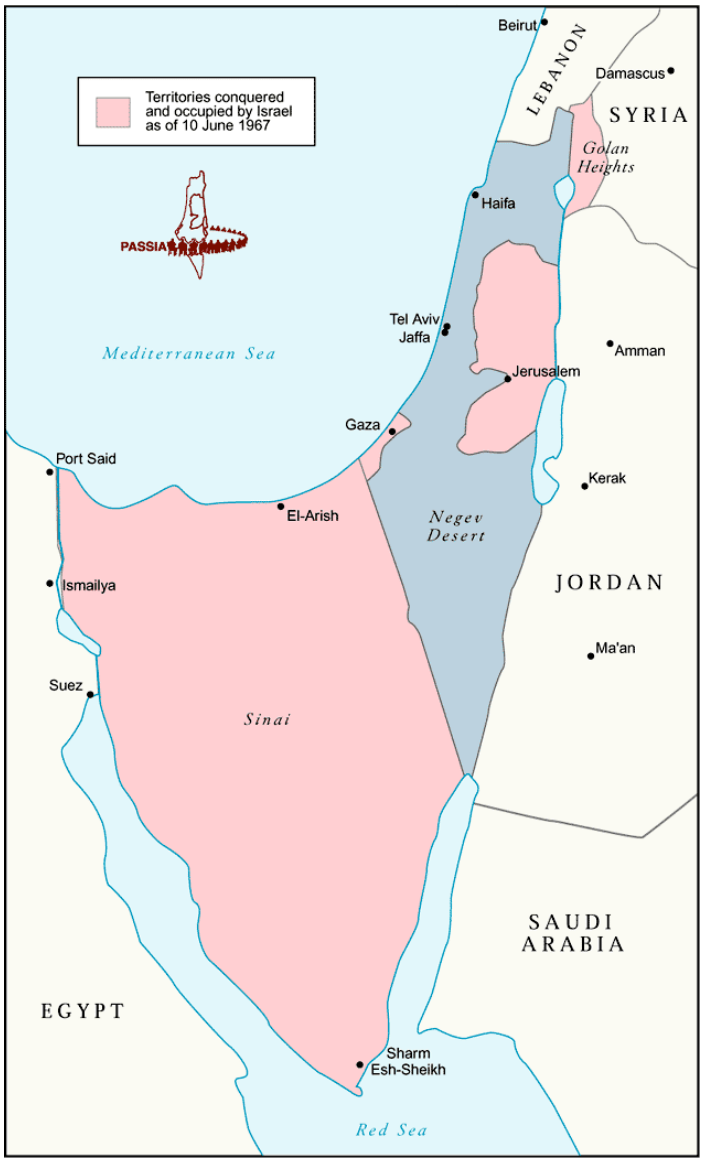

[15] De Gazastrook is in augustus 2005 ontruimd. Maar de Palestijnen beschikken nog steeds niet over zelfbeschikking. Het is een open gevangenis, waarvan Israël de sleutel van de poort heeft: controle over zee, luchtruim en landsgrenzen.

PLO

Palestine Liberation Organisation

- ***1965:*** Oprichting van Al Fatah, Beweging voor Bevrijding van Palestina.
- ***1968:*** Al Fatah wil een democratische lekenstaat met gelijke rechten voor joden, moslims en christenen. Hun leider, Yasser Arafat, neemt de leiding van de PLO over.
- ***1970:*** De fedayin (strijders) van de PLO worden door Koning Hussein verdreven uit Jordanië ('Zwarte September'). Er vallen duizenden slachtoffers bij het conflict. De PLO verhuist naar Libanon.
- ***1968-1973:*** Nieuwe strijdvorm van de PLO: gewapend verzet. Sommige fracties binnen de PLO opteerden voor vliegtuigkapingen en aanslagen.
- ***1974:*** De PLO wordt eerst door de Arabische Liga en vervolgens door de Verenigde Naties erkend als enige wettige vertegenwoordiger van het Palestijnse volk. De Algemene Vergadering van de VN erkent ook het zelfbeschikkingsrecht van het Palestijnse volk.
- ***1975:*** De PLO raakt betrokken bij de Libanese burgeroorlog als vier christenen worden gedood. De falangisten vermoeden dat Palestijnse fracties achter deze aanslag zitten. Ze vallen als reactie hierop een bus met Palestijnen aan waarbij 26 mensen omkomen.

Foto Yasser Arafat

- ***1978:*** Israël valt Zuid-Libanon binnen om aanslagen door de PLO op Noord-Israël te voorkomen.
- ***1982:*** Het Israëlisch leger valt Libanon opnieuw binnen om de PLO uit te schakelen. Tienduizenden doden en gewonden. Slachting in de kampen van Sabra en Shatilla. De PLO verliest de strijd en vestigt zich in de Tunesische hoofdstad Tunis.
- ***Juli 1988:*** Jordanië geeft zijn claim op de Westelijke Jordaanoever op ten voordele van de Palestijnen.
- ***15 november 1988:*** De Palestijnse Nationale Raad kondigt tijdens een bijeenkomst in Algiers (Algerije) de oprichting af van een Palestijnse staat. Gelijktijdig aanvaardt dit

Palestijns parlement VN-resolutie 242 die eigenlijk een erkenning van Israël is. Een maand later begint de V.S. diplomatieke gesprekken met de PLO.

- ***April 1989:*** Arafat wordt president van Palestina verklaard.
- ***1990:*** Yasser Arafat en de PLO scharen zich achter Saddam Hussein als die Koeweit annexeert als negentiende Iraakse provincie.
- ***1993:*** Het Oslo-akkoord wordt in Washington ondertekend door de PLO en Israël. Yasser Arafat erkent Israël als een soevereine staat. De organisatie krijgt een zetel in de Verenigde Naties als "wettelijke vertegenwoordiger van het Palestijnse volk". De PLO kan zijn intrek nemen in Ramallah op de Westelijke Jordaanoever.
- ***11 november 2004:*** Yasser Arafat, de leider van de PLO, sterft.
- ***2005:*** Mahmoud Abbas wordt de nieuwe PLO-voorzitter.

Organisaties die lid zijn van de PLO:

- Fatah
  - Western Sector
  - Force 17
- Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP);
- Democratic Front for the Liberation of Palestine (DFLP);
  - Hawatmah Faction;
  - Abd Rabbu Faction;
- Popular Front for Liberation of Palestine (General Command)
- Palestine Liberation Front (PLF);
  - Abu Abbas Faction;
  - Tal'at Yaqub Faction;
- Al-Saiqa Organization
- Arab Liberation Front (ALF)
- Palestinian Arab Liberation Front
- Palestinian Democratic Union (Fida)
- Palestinian People's Party [Hizb Al Sha’ab]
- Palestinian Popular Struggle Front
- Vakbonden

6. Eerste Intifada na 20 jaar bezetting

Ondanks de verdrijvingen van 1948 en 1967 bleven er nog 'te veel' Palestijnen over, zeker voor een zuiver joodse staat. Daarom stelde Israël alles in het werk om het leven van de Palestijnen onmogelijk te maken, in de hoop dat ze dan vanzelf zouden vertrekken (wat velen ook gedaan hebben, zoals vele meer gegoede christenen).

Meer dan 1.100 militaire orders bepalen het leven van de Palestijnen. Grond van de Palestijnen wordt afgenomen zonder vergoeding en daarop worden dan kolonies gebouwd. Mensenrechten worden op een grove en voortdurende wijze geschonden. De levensstandaard daalt elk jaar en de repressies worden met de dag heviger. Hoop op een normaal menswaardig leven is er niet meer.

Als reactie breekt op 9 december 1987 de eerste Intifada uit. Het Arabisch woord betekent "van zich afschudden" en dat was ook de bedoeling: de Israëlische bezetting van zich afschudden.

De hele bevolking kwam in opstand. Bewust werden er geen wapens gebruikt. Israëlische producten werden geboycot om de eigen economie te versterken. Het sterkste leger uit het Midden-Oosten streed tegen een ongewapende bevolking.

Op 15 november 1988 wordt de Palestijnse Staat uitgeroepen op de Westbank en de Gazastrook met Oost-Jeruzalem als hoofdstad en deze wordt door 90 landen erkend.

Hiermee geeft Arafat reeds een groot cadeau aan Israël: ze erkennen Israël en geven daardoor 78 % van hun land in ruil voor vrede. Nog niet genoeg voor Israël, die geen vrede wil met de Palestijnen.

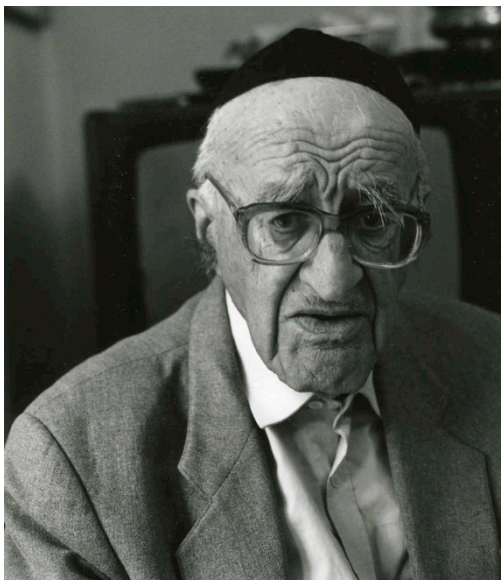

Prof Leibowitz, de grote Israëlische, joodsorthodox gelovige filosoof, werkte mee aan de opbouw van Israël, maar vanaf 1967 begon hij de politiek van bezetting af te keuren. De man verklaarde in 1990-1991 (tijdens de eerste Intifada) in een interview: "*Als Israël verder de weg gaat, die het vandaag ingeslagen heeft,* ***dan gaan we zonder meer naar een judeo-nazisme***". [16]

[16] Fragment uit het boek van Anja Meulenbelt, *Het beroofde land*, p. 85.

"Kan Israël, niet de metafoor Israël, maar het Israël in zijn moderne, tegenwoordige materiële realiteit, een toevluchtsoord zijn voor mij, dit land van bezetters? Uitgangsverboden, identiteitskaarten, vernederingen, angst, de klop op de deur, gevangenissen, kogels, schoolsluitingen, grondonteigeningen, huisvernielingen… waar is de rechtvaardigheid, de menselijkheid, het respect voor alle leven dat mij geleerd werd als de kern van het judaïsme? Waar is de moraliteit in het opeisen van mijn recht om zonder angst te leven in mijn eigen huis, als ik niet bereid ben anderen hetzelfde te gunnen?"

Yeshayahu Leibowitz, fragment uit het boek van Anja Meulenbelt, *Het beroofde land*, p. 85.

7. 1991-1993 'Vredesbesprekingen'

Er leefde grote hoop bij de Palestijnse bevolking, want een Palestijnse delegatie zat mee aan de onderhandelingstafel. Maar na twee jaar "vredesbesprekingen" groeide de frustratie. Het koloniseren van Palestina ging door en de levensstandaard ging elke dag achteruit. Geen vooruitgang in de onderhandelingen, want de Palestijnse delegatie, onder leiding van Haider Abdel Shafi, hield vast aan de VN-resoluties en het Internationaal Recht, dat Israël pertinent weigerde uit te voeren. Israël weigerde daarover te spreken en bleef toch de steun genieten van de westerse landen.

Na geheime besprekingen in Oslo (Haider Abdel Shafi, het hoofd van de Palestijnse delegatie vernam het nieuws uit de media) komt er plots een principeakkoord, dat een enorme doorbraak leek voor de publieke opinie. De twee partijen zouden beginnen met onderhandelingen.

Rabin erkent de PLO en Arafat erkent de Staat Israël en aanvaardt een beperkte autonomie. Hier herbevestigt Arafat opnieuw zijn grootmoedigheid: 78 % van zijn land in ruil voor vrede. Maar Israël erkent geen onafhankelijke, democratische Palestijnse staat. Tijdens de volgende jaren zal Israël er alles aan doen om een leefbare Palestijnse staat onmogelijk te maken.

Joel Singer (voormalig juridisch adviseur voor het Israëlische ministerie van Buitenlandse Zaken en één van de juridische architecten van de overeenkomst van Cairo) schrijft in 1995 over de Oslo Akkoorden:

> "*De aard van het regime dat op de Westelijke Jordaanoever en in Gaza is gevestigd voor de duur van de overgangsperiode is die van een Palestijnse autonomie onder de ultieme autoriteit van het Israëlische militaire gezag. Israël zal verantwoordelijk blijven voor, onder andere, de externe veiligheid alsook voor de externe relaties van de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook (…) In tegenstelling tot het Burgerlijk Bestuur, zal het militaire gezag niet worden opgeheven. In plaats daarvan zal het simpelweg fysiek terugtrekken van haar voormalige locatie en elders voortbestaan als de bron van autoriteit voor de Palestijnse Raad, en van de invloed en verantwoordelijkheden die op de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook worden uitgevoerd.*"[17]

Vanaf nu worden er vele 'akkoorden' ondertekend zoals het Gaza-Jericho akkoord, het Caïro-akkoord, Oslo II, Hebron-, Wye-river- en Sharm-El-Sheikh-akkoord, en telkens krijgen we de indruk dat we dichter bij een uiteindelijke duurzame vrede komen.

[17] Joel Singer, *Justice*, December 1995. International Association of Jewish Lawyers and Jurists, Tel Aviv.

Israël komt echter telkens weer terug op de afspraken en eist nieuwe onderhandelingen, waarbij de Palestijnen onder druk geplaatst worden om nieuwe toegevingen te doen.

> *"De Israëli's zijn, zoals ze elke dag opnieuw bewijzen, meesters in vertragingstechnieken en in het uithollen van elke overeenkomst. De akkoorden van Oslo van september 1993 zijn nooit volledig uitgevoerd. Elk nieuw akkoord en elke nieuwe onderhandeling betekent een nieuwe afgang voor de Palestijnen."*[18]

De westerse media wekken de indruk dat Israël bereid is aan vrede te werken, in de realiteit wordt een onafhankelijk Palestina verhinderd.

[18] Paul Vanden Bavière, *Op weg naar een Palestijnse bantoestan*, Uitpers nr. 3, December 1999.

8. Oslo versus de “feiten op de grond”

Thans bestaan de Palestijnse Gebieden uit de ‘Bezette’ Palestijnse Gebieden en de ‘Autonome’ Palestijnse Gebieden. De ‘Bezette’ Gebieden bestaan uit de 22 % van het vroegere mandaatgebied Palestina die na de oorlog van 1948 overbleven voor de Palestijnen en sinds 1967 (juni oorlog) door Israël bezet werden. Ze omvatten de Westelijke Jordaanoever, inclusief Oost-Jeruzalem, en de Gazastrook (op 15/08/2005 trok het Israëlische leger zich terug uit de Gazastrook en ook de kolonisten). Volgens resoluties 242 en 338 van de Verenigde Naties (VN) moet Israël deze gebieden verlaten.

De ‘Autonome’ Palestijnse Gebieden (of A, B, C van de Oslo-akkoorden):

- → De zogenaamde A (“echte” autonome) delen van de bezette gebieden werden vanaf 1993 aan de PNA (Palestijnse Nationale Gezag) “overgedragen”, maar de autonomie was beperkt, want het Palestijnse gezag had alleen betrekking op de Palestijnse inwoners (dus niet over de joodse kolonisten). De bevoegdheid over grond, water en grenzen bleef in Israëlische handen en Israël behield een vetorecht over de beslissingen van het Palestijns gezag. De A-gebieden omvatten vooral de Palestijnse steden, waaruit het Israëlische leger zich vanaf 1993 terugtrok en vervangen werd door allerlei Palestijnse Veiligheidsdiensten.

- → In de B-gebieden, die het deel van het platteland omvatten waar geen joodse kolonisten woonden, kon de PNA wel de “burgerlijke” zaken regelen, maar bleef het Israëlische leger “verantwoordelijk voor de veiligheid”.

- → De C-gebieden bleven gewoon helemaal bezet: ze omvatten de wijde omgeving van de joodse kolonies rond Jeruzalem, in de Jordaanvallei en verspreid over de Westelijke Jordaanoever en tot voor kort in de Gazastrook.

Deze indeling is volkomen door de feiten achterhaald: Israël bezet terug heel het gebied. Ook de Gazastrook is niet vrij na de terugtrekking van Israël in 2005. Israël blijft de grenzen controleren, waardoor het een open gevangenis is geworden.

Lucas Catherine:

‘Tijdens heel het 'vredesproces' ging de kolonisatie onverminderd door (een gemiddelde toename met 8 % per jaar). Steeds meer grond wordt onteigend. Onder het voorwendsel van de uitbreiding van Jeruzalem werd 20 % van al de grond op de Westelijke Jordaanoever officieel bij Jeruzalem, dus bij Israël, ingelijfd. Er kwamen niet alleen talrijke joodse kolonies bij, maar bestaande kolonies zagen hun bevolking soms verdubbelen. De kolonisten in de bezette gebieden vallen onder de Israëlische wet, zij hebben een eigen wegennet ter beschikking, dat Palestijnen niet mogen gebruiken. Ze vormen zo een Israëlisch spinnenweb

binnen de bezette gebieden. De Palestijnen zelf vallen onder de vroegere Jordaanse wet, die in de loop van de bezetting door Israël werd aangepast met honderden militaire verordeningen. De meeste orders gaan over grond en water. Zo mogen de Palestijnen geen onvergunde waterinfrastructuur bouwen en werden alle watervoorraden geconfisceerd. Het is voor Palestijnen vrijwel onmogelijk, behalve in de reeds grotendeels volgebouwde A-gebieden, om een bouwvergunning voor wat dan ook te verkrijgen.

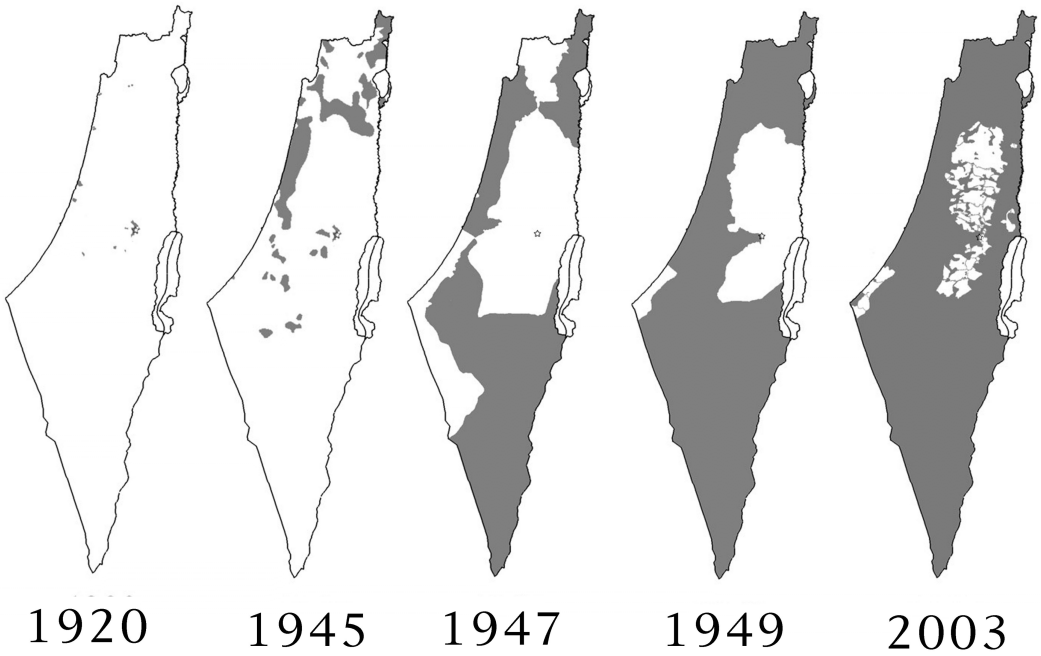

In het wit Palestijns grondgebied, in het grijs Joods/Israëlisch grondgebied. De laatste kaart geeft de gebieden aan waarover er uiteindelijk in het Oslo-vredesproces nog gepraat werd.

En hoe langer het 'vredesproces' duurde, hoe meer punten er van de agenda verdwenen en hoe gerekter de kalender voor de uitvoering ervan werd. Na Madrid volgden Oslo I en Oslo II of Taba (1993-1995), Wye I en II (1998-1999), Camp David en opnieuw Taba (2000-2001) en ten slotte de Annapolis Conferentie (2007). Heel dit ‘vredesproces’ kwam neer op een lange palaver met steeds minder resultaat voor de Palestijnen. De inhoud van het overleg verwaterde tot discussies over een kalender. Telkens bleek, dat die kalender niet werd gerespecteerd en volgde er een nieuwe top die een nieuwe kalender zou vastleggen.

Op die achtereenvolgende topontmoetingen kwamen steeds minder onderwerpen ter sprake. Zo werd het cruciale probleem van het water nog wel in Oslo I vermeld, maar verdween het van de agenda in Wye.

Steeds meer werd de PLO tot uiterst zware toegevingen gedwongen, waar weinig Palestijnen zich echt konden in vinden, tot de hele overlegprocedure degenereerde tot een surreëel spel

waarbij het enige agendapunt bleef "de veiligheid van Israël", over die van de Palestijnse burgerbevolking praat men niet. Arafat krijgt dan 24 uur tijd om x aantal mensen aan te houden. Sommigen noemen dit nog 'vredesoverleg'. De Israëli's hebben niet alleen een taal, het nieuw-ivriet uitgevonden, ook een hele politieke newspeak. De Westelijke Jordaanoever werd opgedeeld in de facto 227 aparte 'autonome' gebiedjes - sommige zijn minder dan 2 km² groot - die quasi permanent door Israël van elkaar werden afgesloten.

Arafat werd herleid tot de politieman van zijn eigen volk. Het leverde hem weinig populariteit op. Toen hij in 1994 in de bezette gebieden arriveerde haalde hij in opiniepeilingen nog 75 %. Eind 2001 was dit gedaald tot nauwelijks 25 %. Dit kwam niet alleen door zijn vele politieke toegevingen, maar door de totale desintegratie van de bezette gebieden, sociaal, economisch en nu ook politiek.'

Kolonies zijn mijnen op de weg naar vrede

De kolonies breiden elke dag verder uit. Hiermee voert Israël zelfs de Oslo-akkoorden niet uit, die stelden dat er niets gewijzigd mocht worden aan de bestaande situatie.

Elke dag wordt er grond gestolen van de Palestijnen om kolonies te bouwen of bestaande kolonies uit te breiden.

> *"Inmiddels hebben zich in de bezette gebieden een klein half miljoen Israëlische kolonisten gevestigd. Geen enkele Israëlische politicus is in staat die daar weg te halen."*[19]

Eén van de opmerkelijkste tegenstellingen doet zich voor in de stad Hebron (een zogenaamd autonome stad), waar 400 kolonisten te midden van tienduizenden Palestijnen wonen. Deze kolonisten worden beschermd door bijna 2.000 soldaten, ook wanneer zij Palestijnen of

[19] Paul Vanden Bavière, *Op weg naar een Palestijnse bantoestan*, Uitpers nr. 3, December 1999.

buitenlandse journalisten aanvallen. Herhaaldelijk worden de Palestijnen aan een uitgangsverbod onderworpen, terwijl de Joodse kolonisten zich vrij mogen bewegen.

Meer en meer grond wordt ook in beslag genomen door de by-pass roads, wegen die de kolonies onderling met elkaar en met Israël verbinden, die niet toegankelijk zijn voor Palestijnen, en hierbij zo weinig mogelijk contact maken met de Palestijnse dorpen.

Foto Beit Jala vooraan, kolonie Gilo achteraan

De Organisatie van de Verenigde Naties heeft de bouw van kolonies in bezet gebied herhaaldelijk veroordeeld.

Resolutie 446 (22 maart 1979) van de Veiligheidsraad bepaalt dat het beleid en de praktijken van Israël - door nederzettingen te bouwen in de Palestijnse en andere Arabische gebieden die bezet zijn sinds 1967 - geen wettige geldigheid hebben en een ernstige belemmering vormen voor het bereiken van een allesomvattende, rechtvaardige en duurzame vrede in het Midden-Oosten. Evenals resoluties 452 (1979), 465, 469 en 471 (1980).

9. Knelpunten in de Vredesonderhandelingen

9.1. De 'Palestijnse vluchtelingen'

De Palestijnse vluchtelingen mochten nooit terug naar hun huizen en eigendommen.

Elke jood, van welke nationaliteit ook, en waar ook ter wereld gevestigd, krijgt onmiddellijk het staatsburgerschap wanneer hij naar Israël gaat.

Maar de (gevluchte en verdreven) Palestijnen, die er huis of gronden hadden, mogen niet terug.

→ *De kern van het Palestijnse vluchtelingenprobleem ligt in het feit dat Israël weigert de vluchtelingen te laten terugkeren.*

→ *Dit ondanks de VN-resolutie 194 van 11/12/1948, die hun het recht op terugkeer toekent. Maar Israël negeert de VN-resoluties.*

Foto uit: The ethnic cleansing of Palestine, Ilan Pappe

Er waren in juni 2008 naar schatting meer dan zeven miljoen Palestijnse vluchtelingen, van wie ongeveer 4,6 miljoen door de VN geregistreerde vluchtelingen, meer dan 1,5 miljoen niet geregistreerd, zo'n 350.000 ontheemden binnen Israël en zo'n 950.000 ontheemden ten gevolge van de oorlog van 1967. Van de 4,6 miljoen geregistreerde vluchtelingen leven zo'n 2,8 miljoen buiten het historische Palestina in de omringende Arabische landen[20]. Er zijn ook Palestijnse vluchtelingen in Europa en Amerika. Verder zijn er ook veel vluchtelingen in vluchtelingenkampen op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook.

De vluchtelingen komen in de zogenaamde "vredesbesprekingen" niet aan bod. Zij kunnen niet terugkeren en krijgen geen schadevergoeding, hoewel meerdere VN-resoluties hen dat recht toekennen (Res. 194 van de AV van de VN en een 110-tal reaffirmaties door de VN totnogtoe).

[20] Cijfers van de UNRWA, in PASSIA: *Refugees Factsheet*, 2009.

Hun situatie is vooral in Libanon uiterst moeilijk, bijna ondraaglijk. Zo mogen de Palestijnen er, uitgezonderd binnen de vluchtelingenkampen, een 60-tal beroepen niet uitoefenen. Bovendien worden de kampen in het zuiden extra gecontroleerd en staan ze onder zware druk: de Palestijnen mogen bij voorbeeld hun huizen niet verbouwen of herstellen, enz..

9.2. Jeruzalem en de judaïzering in versneld tempo

Israël heeft Jeruzalem uitgeroepen tot eeuwige hoofdstad.

De uitbreiding en annexatie van Oost-Jeruzalem door Israël werd al in de **VN resolutie 252** van 1968 veroordeeld. Wanneer Israël dan in 1980 "Groot Jeruzalem" tot zijn "eeuwige en ondeelbare hoofdstad" uitroept wordt in **VN resolutie 478** duidelijk gesteld dat "alle wettelijke en bestuurlijke maatregelen door Israël, die het karakter en het statuut van de Heilige Stad Jeruzalem beogen te veranderen, van nul en generlei waarde zijn". Alle staten worden opgeroepen hun diplomatieke missies uit Jeruzalem terug te trekken. Internationaal wordt Jeruzalem dus NIET als hoofdstad van Israël erkend. Bijna alle landen hebben hun ambassade in Tel Aviv. Vaak is er een consulaat in Oost-Jeruzalem, dat vooral de contacten met de Palestijnen onderhoudt.

Minstens 66 % van het hedendaagse Jeruzalem is grond die met geweld is in beslag genomen (5 % van de oude Jordaanse gemeente en 61 % van voormalig West Bank grondgebied). Van dat grondgebied heeft Israël ongeveer 2450 ha onteigend – meer dan een derde van het land dat illegaal bij Jeruzalem gevoegd is en waarvan het grootste deel in privébezit was van Palestijnen – voornamelijk om de 12 kolonies op te richten die vandaag in de stad bestaan. Die omringen de stad en verhinderen de Palestijnse uitbreiding.

Sinds maart 1993 wordt Oost-Jeruzalem volledig afgesloten van de Westbank. De Palestijnen hebben een toelating nodig om naar Jeruzalem te gaan. Dit betekent de wurging van de Palestijnse economie, aangezien Jeruzalem het centrum is van het sociale, culturele en economische leven van het Palestijnse volk.

De Palestijnen van Jeruzalem worden dubbel bedreigd: enerzijds hebben ze het economisch erg moeilijk, omdat zij leven van de Palestijnen die er komen winkelen en van de moslimpelgrims.

Anderzijds heeft Israël al een paar duizend identiteitskaarten geweigerd te vernieuwen, waardoor Palestijnen het recht verliezen in Jeruzalem te wonen.

Palestijns Jeruzalem wordt ook politiek geïsoleerd: Israël dringt er bij de westerse landen op aan om het Orient House, het belangrijkste politieke centrum van de PNA (Palestinian National Authority) in Oost-Jeruzalem, niet te bezoeken en slaagt er steeds opnieuw in.

Jeruzalem is niet enkel van de joden, ook voor christenen en moslims is deze stad erg belangrijk en ze dient bij gevolg een internationaal statuut te krijgen, zoals dan ook is voorzien in de VN-resoluties.

9.3. Water onder controle van Israël

75 % van het Jordaanwater (het enige oppervlaktewater) wordt reeds omgeleid door Israël vóór het de Westelijke Jordaanoever bereikt, via de National Water Carier. Deze leidt water uit het Meer van Tiberias door Israël tot in de Negevwoestijn.

Hierdoor blijft er nog weinig Jordaanwater over voor de Palestijnse gebieden met als rechtstreeks gevolg minder landbouw, minder mogelijkheden tot ontwikkeling.

Een andere belangrijke bron voor water voor de Westbank is de ondergrondse bergaquifer. Daarvan gaat 83 % naar de kolonisten aldaar en naar Israël en slechts 17 % naar de Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever.

In Bethlehem, bijvoorbeeld, hebben de Palestijnen slechts om de 14 dagen een paar dagen water, terwijl de kolonisten het gazon besproeien. In Jeruzalem, een paar km van Bethlehem, krijgt de bermbeplanting water via druppelirrigatie.

9.4. De grenzen

Israël heeft de controle op de grens

- tussen Israël en de Gazastrook
- tussen de Gazastrook en Egypte
- tussen Israël en de Westelijke Jordaanoever
- tussen de Westelijke Jordaanoever en Jordanië

Israël bepaalt wie binnen kan of buiten mag.

De Gazastrook is zelfs volledig afgesloten met prikkeldraad onder stroom en een metalen muur aan de kant met Egypte: door een blokkade bepaalt Israël welke personen en goederen de

Gazastrook binnen of buiten mogen. In deze smalle strook wonen 1,5 miljoen Palestijnen. Vijf op zes zijn vluchteling.

9.5. De kolonies

Zie pagina 25-26

Palestijnse bevolking	
Westbank (incl. O-Jeruzalem) & Gazastrook	3.850.000
Israël	1.200.000
Jordanië	2.797.674
Libanon	463.000
Syrië	436.157
Egypte	61.917
Saudi-Arabië	309.582
Koeweit & Golfstaten	163.632
Libië & Irak	78.884
Andere Arabische landen	6.523
Noord- en Zuid-Amerika	216.196
Andere landen	537.334
Totaal Palestijnen binnen historisch Palestina	5.050.000
Totaal Palestijnen buiten historisch Palestina	5.070.742
Totaal aantal joden binnen historisch Palestina	5.300.000

bron: Palestijns Bureau voor Statistiek (cijfers voor 2009)

10. De Tweede Intifada

Eind september 2000 brengt Ariel Sharon, onder massale politiebescherming, een bezoek aan het Al-Aqsa complex. In de schermutselingen die volgen met Palestijnse demonstranten, worden zeven Palestijnen vermoord en 200 gewond. Dit provocerende bezoek is het begin van de Al-Aqsa Intifada.

De Palestijnen op de Westelijke Jordaanoever en in de Gazastrook leven al sinds 1967 onder een agressieve, mensonwaardige Israëlische bezetting. Omdat Israël ook tijdens 'vredesbesprekingen' haar eisen opdringt en alzo de bezetting wil legitimeren, werd alle hoop op een duurzame vrede weggeblazen. Eind september 2000, na jaren van frustraties, kwam het Palestijnse volk opnieuw in opstand. Om de opstand de kop in te drukken, worden de militaire repressies erger met de dag. Dorpen en steden zijn van elkaar afgesloten als echte gevangenissen: de burgers kunnen niet naar hun werk, kinderen niet naar school, zieken niet naar het ziekenhuis. Woonwijken worden beschoten met tanks, vanuit helikopters, van op zee en soms met F16 gevechtsvliegtuigen. 70 % van de kinderen kampen met ernstige problemen wegens de gruwelijke agressie van het Israëlische leger.

Lucas Catherine:

'In april 2002 start Israël een ware oorlog tegen de Palestijnen in de bezette gebieden. Jachtvliegtuigen, tanks en gevechtshelikopters worden ingezet. De militaire troepenmacht is groter en beter bewapend dan de troepenmacht die in 1967 de gebieden veroverde.

Alle Palestijnse infrastructuur wordt vernietigd: de gebouwen van de Palestijnse autoriteit gebombardeerd en plat gebulldozerd, net als fabrieken en ziekenhuizen. Telefoon-, elektriciteits- en waterleidingen worden grondig gesaboteerd. Vóór deze oorlog schommelde de werkloosheid al tussen de 60 % en 80 %. Het wordt nog erger.

Het inkomen per hoofd is sinds de akkoorden van Oslo met 47 % gedaald. Voor de meerderheid van de Palestijnen bestaat een doorsnee maaltijd uit thee, suiker, brood en za'atar (wilde thijm). Een kwart van de gezinnen (gemiddeld minstens 6 personen) moet het stellen met 2 euro per dag. 90 % van de mensen in de Gazastrook overleven dankzij voedselbedelingen door de Verenigde Naties (UNRWA).'

11. Een Muur om te beschermen of om meer te stelen?

Volgens de Israëlische overheid heeft de muur die ze de voorbije jaren opgetrokken heeft in de Bezette Palestijnse Gebieden als doel, de veiligheid van de Israëliërs te vrijwaren. De Israëlische overheid neemt aan, dat deze muur elke wanhopige Palestijn uit de door hen bezette West Bank zal verhinderen, een zelfmoordaanslag te plegen in Israël…

Zie verder: bijlage 3: "De apartheidsmuur en de sinaasappelen van Sinterklaas".

West Bank Wall - Map 2006

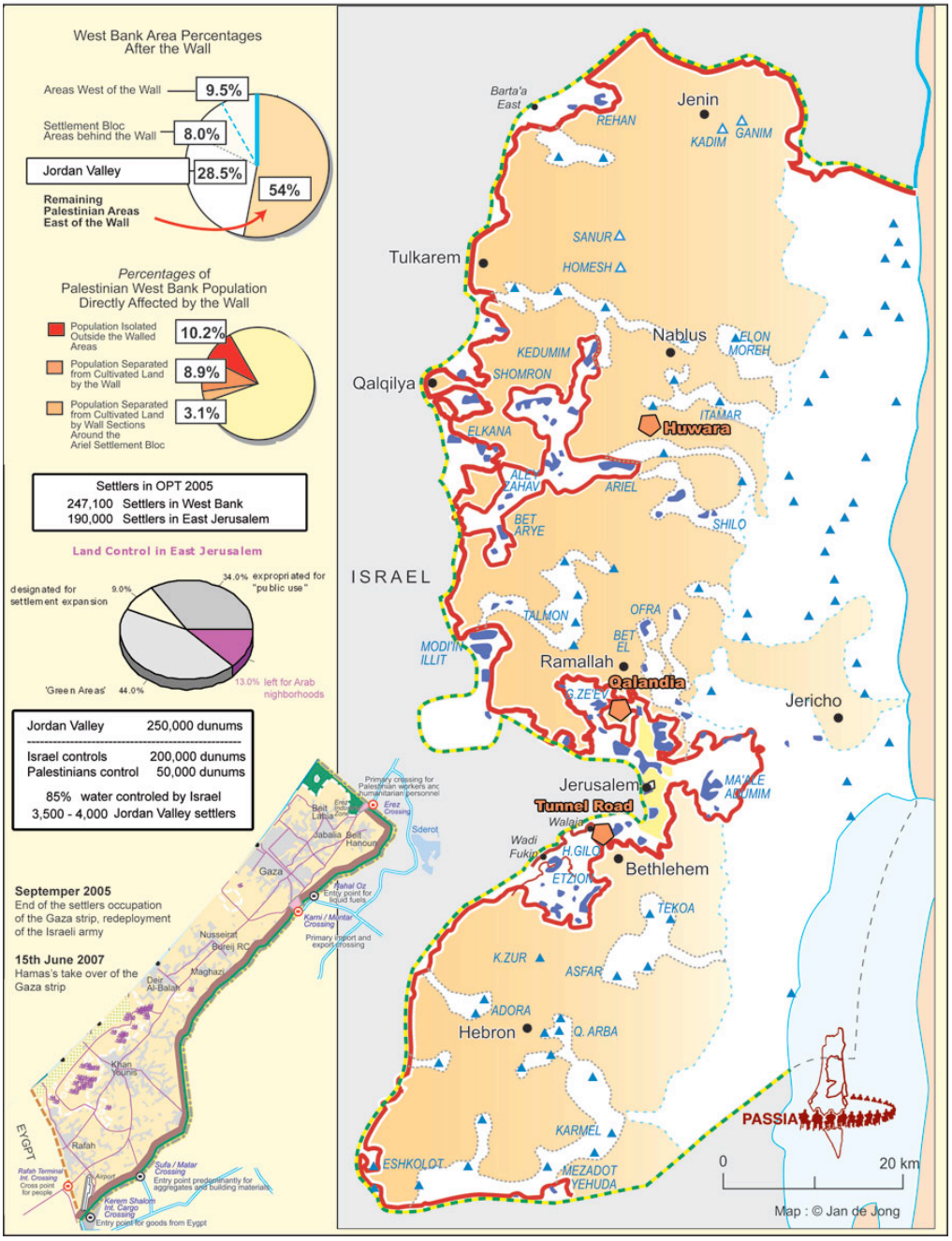

12. De Gaza-oorlog van december 2008 - januari 2009 – het Goldstone-rapport[21]

Op 27 december 2008 start Israël Operatie "Cast Lead" (gegoten lood) tegen de Gazastrook. Het inmiddels bekende Goldstone-rapport[22] werd door de Algemene Vergadering van de VN goedgekeurd met een overweldigende meerderheid. Het rapport beveelt aan, dat de VN erop zouden toezien, dat beide partijen *(i.e. Israël en de Palestijnse gezaghebbers in de Gazastrook)* de vastgestelde misdaden tegen de mensenrechten en tegen het internationaal humanitair recht zouden onderzoeken en de daders zouden vervolgen. Bij ontstentenis van een dergelijke actie vanwege één van beide partijen, moet de VN, aldus de aanbevelingen van het rapport, het Internationaal Strafhof in Den Haag inschakelen.

Op de website van de Mensenrechtenraad van de Verenigde Naties staat beschreven, hoe de missie is tewerk gegaan en vind je een samenvatting van het rapport. Uit de aldaar verschafte gegevens (en uiteraard ook uit de volledige tekst van het rapport) blijkt onmiskenbaar de ernst van het verrichte werk. Nochtans heeft Israël in zijn lobbywerk bij de Verenigde Staten en bij verschillende Europese landen geprobeerd, dat werk af te doen als onwetenschappelijk – terwijl het nota bene zelf de missie de toegang tot de Gazastrook heeft proberen te beletten en de missie de toegang tot Israël en de Westelijke Jordaanover heeft geweigerd. Dàt en de Israëlische belemmeringen van toegang tot de Gazastrook voor mensenrechtenorganisaties, en gedurende een hele tijd ook voor de media, kan moeilijk anders worden geïnterpreteerd dan als een poging om onderzoek naar de mensenrechtenschendingen die hebben plaatsgegrepen en die trouwens nog steeds plaatsgrijpen, in de Gazastrook en in gans Palestina, tegen te werken.

De schendingen van mensenrechten en internationaal recht die het rapport vermeldt, zijn niet van de minste. **Het rapport plaatst de gebeurtenissen in de Gazastrook ook in het geheel van de voortdurende schendingen van mensenrechten en internationaal recht die in Palestina plaatsgrijpen sinds de verdrijving van de Palestijnen uit hun woongebieden, in 1948.**

---

[21] De bespreking van het Goldstone-rapport is gebaseerd op het persbericht van het Vlaams Palestina Komitee en CODIP van 11 november 2009. Het Vlaams Palestina Komitee is inmiddels opgegaan in CODIP vzw. Deze laatste heet nu "Palestina Solidariteit vzw".

[22] U kunt het volledige rapport plus een uitgebreide omschrijving van hoe de missie tewerk gegaan is nalezen op de website van de VN Mensenrechtenraad :
http://www2.ohchr.org/english/bodies/hrcouncil/specialsession/9/FactFindingMission.htm
Het rapport betreft de misdaden tegen de menselijkheid en tegen het internationaal humanitair recht die zijn begaan door beide partijen in het conflict, in de context van de militaire operaties die plaatsvonden in de Gazastrook in december 2008 - januari 2009.

Volgens bepaalde berichten uit zionistische hoek zou het rapport éénzijdig zijn en alleen spreken over door Israël begane schendingen. Dit behoeft nauwelijks commentaar. Het volstaat, het rapport (of de "media summary") te lezen, om te zien dat dit gewoon gelogen is.

De incidenten waarbij door Israëlische militairen onnodig burgerslachtoffers werden gemaakt, zouden volgens zionistische websites geïsoleerde vergissingen zijn die nu eenmaal gebeuren in de context van gevechten in verstedelijkte gebieden. Het Goldstone-rapport oordeelt er anders over. Het rapport stelt ook, dat de operatie duidelijk een collectieve straf was voor de bewoners van de Gazastrook, met systematische verwoesting van infrastructuur, scholen, ziekenhuizen, waterbronnen , huizen, zonder militaire noodzaak.

Het Goldstone-rapport legt de nadruk erop, dat de voortdurende staat van ongestraftheid van mensenrechtenschendingen en schendingen van internationaal recht in het gebied, de toestand er totaal verzuurt en nefast is voor het bereiken van een oplossing.

Recente getuigenissen uit de Westelijke Jordaanoever:

> *Tijdens een inleefreis naar Palestina en Israël in maart 2009, ingericht door het Vlaams Palestina Komitee,(nvdr. nu Palestina Solidariteit) hoorden de deelnemers een soldaat van "Breaking the Silence"[23] vertellen over de gedragingen van het Israëlisch leger in de Westbank. Hun verhaal plaatst het welles-nietes-spel over de gebeurtenissen in de Gazastrook in december-januari 2008-2009 in een ander daglicht. Ieder kind in Israël wordt opgevoed met de slogan "de enige goede Arabier is een dode Arabier". Mensen die eigenlijk zelf nog kinderen zijn, worden, gebrainwashed met die filosofie, op de Palestijnen losgelaten in bezet gebied. Op de Westelijke Jordaanoever heeft de groep een Palestijns vluchtelingenkamp bezocht dat, niettegenstaande de krapheid aan ruimte, na de laatste grootschalige inval van het Israëlische leger, heropgebouwd werd met brede straten. Dat gebeurde, omdat de Israëlische tanks zich die laatste maal een weg door de huizen heen geschoten hebben, omdat de straten te nauw waren. In het oude gedeelte van een Palestijnse stad hangt een gedenkplaat voor een Palestijns gezin dat uit zijn huis gejaagd werd en vervolgens uitgemoord door Israëlische militairen. Dagelijks hoorden de reizigers over dergelijke feiten getuigen. Hier heerst bij de Israëli's een instelling zoals van de toenmalige Amerikaanse kolonisten tegenover de Indianen. Alleen gebeurt het door een zich tot de ontwikkelde landen rekenend land, in de 21ste eeuw.*

[23] "Breaking the Silence" is een vereniging van Israëlische militairen die doet wat de naam zegt, namelijk de stilte (rond de mensenrechtenschendingen door het Israëlische leger) doorbreken. Op hun website kunt u verschillende getuigenissen van Israëlische militairen doornemen: http://www.shovrimshtika.org/index_e.asp

13. Israël, democratie of etnocratie (apartheidsstaat)?

13.1. In Israël zijn Palestijnen slachtoffer van discriminatie en racisme

In Israël heten de Palestijnen “de Arabieren”. Zij worden op een subtiele manier op alle vlakken gediscrimineerd en zijn tweederangsburgers geworden in eigen land.

Lucas Catherine:

‘De Palestijnen in Israël zouden er het best aan toe moeten zijn, want zij hebben wel nationale rechten in hun land, zij zijn Israëlisch staatsburger. Maar Israël is niet het land van zijn inwoners (joden en Palestijnen) maar van het Joodse volk, dat wil zeggen alle joden, ook zij die in New York, Rusland of Antwerpen leven. Dat heeft zo zijn gevolgen:

13.1.1. De grond: Wet op het land:

De status van de Palestijnen in Israël: het is waar dat de Palestijnse staatsburgers van Israël burgerrechten bezitten en stemrecht hebben, maar dit feit alléén maakt hen nog niet tot gelijke burgers van de staat of tot volwaardige partners in het geheel. In de wetten op het grondbezit wordt aan Arabische burgers (Palestijnen) van de staat Israël verboden 'nationaal land' in bezit te hebben of land van de staat te kopen of te pachten. Het betreft hier 92,6 % van alle grond in Israël. De officiële terminologie van deze praktijk is "alle grond is onvervreemdbaar eigendom van het Joodse volk". Een zin die in de constitutie van het Jewish Agency for Palestine[24] in 1929 werd ingeschreven en die in alle grondcontracten afgesloten door de staat Israël of door de joodse Fondsen impliciet of expliciet wordt ingeschreven.

De kolonisatie van Palestina werd vanaf 1920 in handen genomen door het Keren Hayesod (Opbouw Fonds), de voorloper van de Israëlische staat. Zij coördineerden de grondaankoop en het grondbeheer. In hun handvest staat dat alle grond die onder hun bevoegdheid komt "voor eeuwig eigendom is van gans het joodse volk." Tot 1948 was dat heel weinig. Slechts 7 % (eigenlijk iets minder: 6,7 %) werd opgekocht, de rest werd in de oorlog van 1948 manu militari veroverd. Nu valt 93% van alle grond onder deze norm. Dit wil zeggen: mag enkel door joden gekocht, gehuurd of gepacht worden. Voor de Palestijnse staatsburgers, die bijna twintig procent van de bevolking uitmaken, is deze grond taboe. Gevolg: In 1945 had elke Palestijn 19 dunam (1 dunam = 1/10de ha.) landbouwgrond ter zijner beschikking, in 1949: 3,5 dunam en nu nog slechts 0,7 dunam.

[24] Joods Agentschap voor Palestina

13.1.2. De infrastructuur:

Er is niet enkel het Keren Hayesod. In 1901 werd ook het Keren Keyamet LeIsrael opgericht, het Joods Nationaal Fonds. Beide fondsen bestaan nog steeds en zijn onder alle joden, overal ter wereld actief en werven fondsen. In Israël vertegenwoordigen zij de joden van de diaspora en genieten er dezelfde status als een ministerie. Vroeger financierden zij de kolonisatie, en dat doen zij ook nu nog in de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook. Zij leggen wegen aan, rioleringen, bouwen huizen, klinieken en scholen. In Israël doen zij dat ook, maar enkel voor joden. Het zijn immers joodse fondsen die de joden van de diaspora vertegenwoordigen.

In Israël heb je dus twee financieringsbronnen voor infrastructuur: de regering, die iedereen financiert, ook de Palestijnse dorpen en steden, en de twee Keren's die alleen voor joodse dorpen en steden werken. Wegen, irrigatie, riolering, asfaltering, onderwijs en gezondheid worden voor een beperkt aandeel door de staat gefinancierd, de rest komt van de twee Keren's. De weerslag hiervan is duidelijk terug te vinden in feiten (Statistical Abstract of Israël):

- Analfabetisme ligt driemaal hoger bij de Palestijnse Israëli's: 15,8 % tegen 4,9 %.
- Kindersterfte ligt dubbel zo hoog: 18,6 % tegen 9,8 %. Israël besteedt slechts 2 % van zijn budget voor gezondheid voor de Palestijnen, die bijna 20 % van de bevolking uitmaken.
- Ruimtelijke infrastructuur:
    - een joodse stad heeft vijf keer meer gemeentepersoneel
    - het waterverbruik ligt er 4 keer hoger (Palestijnen in Israël krijgen slechts 3 % van het waterquota toebedeeld).[25]
    - het aantal kilometer stoep of verharde wegen ligt er tientallen keren hoger
    - …

Dit alles omdat Israël niet de staat is van zijn inwoners, maar van heel het joodse volk, en voor een groot deel van zijn budget werkt met 'joodse' financiering en de Palestijnen ontrieft. '

"Op binnenlands vlak discrimineerde Israël zijn Arabische burgers zoals het uit de Arabische landen geïmmigreerde joden discrimineerde."[26]

---

[25] Over de waterkwestie – met name in de Gazastrook – kan wie dat wil, meer lezen op de website van de Hydrology Group: http://www.phg.org/news.asp?i=20. Dat is een Palestijnse instelling van wetenschappers die in het leven geroepen was om de waterproblemen in het gebied te onderzoeken. Zij zijn, vanuit een zuiver standpunt van exacte wetenschappers, automatisch tot politieke conclusies gekomen.

[26] Baudouin Loos, *Ilan Pappe, de gehate doodgraver van Israëls mythen*, Uitpers nr. 4, Januari 2000

13.2. De Bezette Gebieden als grote gevangenissen

De Palestijnse Israëli's worden in Israël systematisch gediscrimineerd, terwijl de Palestijnen in de bezette gebieden in één grote gevangenis leven.

Een eenvoudig voorbeeld hiervan is dat Israëli's zich overal naartoe kunnen verplaatsen, zelfs tijdens een afgrendeling, wat in geen geval geldt voor de Palestijnen.

Er zijn aparte scholen, wegen, nutsvoorzieningen, woongebieden, autonummerplaten, en een apart juridisch stelsel.

Lucas Catherine:

'In de Gazastrook zijn bijna vijf mensen op zes vluchteling en in de Westbank gaat het om ongeveer 60 % van de inwoners (geregistreerde vluchtelingen bij de UNRWA en niet-geregistreerde vluchtelingen). Al deze vluchtelingen zijn dus afkomstig uit het gebied dat nu Israël is. Door de Israëlische overheid worden zij als één groep behandeld.

Zij vallen onder de Jordaanse wet (of de Egyptische wet voor Gaza), aangevuld met meer dan duizend militaire uitzonderingswetten, uitgevaardigd door de Israëlische bezetter (n.v.d.r.: en voorlopige Palestijnse wetten, er is nl. nog geen Palestijnse grondwet). Terwijl de joodse inwoners van het gebied, de kolonisten, onder de Israëlische wet vallen.

Er zijn dus twee aparte rechtsstelsels in de bezette gebieden van kracht en wie onder welk stelsel valt wordt bepaald, niet door de plaats waar men woont, maar tot welk volk men behoort.

Joden mogen zich van Israël overal vestigen: in Israël, in de bezette gebieden, tot in het centrum van Palestijnse steden, zoals in Hebron. Palestijnen mogen zich enkel in zeer beperkte mate vestigen en zeker niet in Israël. Dat verbiedt de Wet op de Terugkeer!

De bewoners van de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook worden dus op twee manieren door Israël gediscrimineerd: zij mogen zich niet in Israël vestigen (historisch Palestina is enkel het land van de joden en die mogen zich om het even waar vestigen). In het strikt beperkte gebied waarin ze wel mogen wonen geldt dan weer een aparte wetgeving, die voor een groot deel bestaat uit militaire orders.'

14. Israëlische vredesbeweging – Een kritische Joodse stem

Kritiek van joden uit Israël en elders

Zelfmoordenaars aan de ene kant, militaire bezetting en "gerichte doelwitten" aan de andere kant. Nu meer dan ooit lijkt Israël/Palestina zich in een impasse te begeven met twee zeer duidelijke homogene blokken tegenover mekaar. Kritiek of nuancering komen nauwelijks nog aan bod. Nochtans, oppositie in Israël en daarbuiten is er wel, zij het zeer miniem.

Kritiek op de Israëlische politiek:

antisemitisme?

Israël is een verdeeld land. Anno 2004 was bijna 64 % van de joodse Israëli's van mening dat de overheid Israëlische Arabieren zou moeten aanmoedigen om naar een ander land te emigreren.[27] In een andere opiniepeiling kregen de joodse Israëli's de volgende vraag voorgelegd: "Als u de keuze hebt tussen een theocratische niet-democratische joodse staat of een democratische niet-joodse staat, wat zou u verkiezen?[28] Een meerderheid van de joodse Israëli's – ongeveer 60 % - koos voor de niet-democratische joodse staat."[29] Maar dit betekent ook dat een goede 40 %, een stilzwijgende middengroep, nog geen duidelijke politieke opinie heeft. Die mensen betekenen de hoop van Israël. Daarom is een kritische stem nu meer dan nodig.

Maar veel joodse Israëli's zijn nationalistisch en durven niet te protesteren tegen het onrecht, uit vrees daarmee de staat Israël aan te vallen, of als landverrader te worden beschouwd.

Men zou toch denken dat kritiek geuit door joden op het huidige beleid niet als antisemitisme kan worden gezien. Toch is niets minder waar. Ook zij, joodse criticasters van de staat Israël, of zij nu in Israël wonen of daarbuiten, worden vaak belaagd en uitgescholden voor collaborateurs, volksverraders en schandelijke joden.

---

[27] Enquête van 21 juni 2004, uitgevoerd door het Haifa University's National Security Studies Center.

[28] Een theocratische joodse staat is in wezen onverzoenbaarheid met een democratie. Ze zijn in tegenspraak met elkaar. Het toelaten van ook niet-joden en het verlenen van rechten en plichten aan alle burgers zoals in een democratie betekenen een bedreiging voor de staat Israël als joodse staat. Momenteel zijn de niet-joden, voornamelijk de Palestijnen, tweederangsburger geworden waardoor zij steeds meer en meer hun toevlucht nemen buiten Israël.

[29] Baudouin Loos, *Ilan Pappe, de gehate doodgraver van Israëls mythen*, Uitpers nr. 4, Januari 2000

> ***"In feite zijn wijzelf, van de UPJB beschuldigd geworden van antisemitisme (!) en beschouwd als 'schandelijke joden' enkel en alleen omdat we gedurfd hebben om te zeggen en te schrijven dat de bezetting niet te tolereren was, en het verzet ertegen legitiem."***
>
> Union des Progressistes Juifs de Belgique, persmededeling

Extreemrechts kan voorkomen bij alle bevolkingsgroepen, zo ook bij de joodse. Momenteel wordt Israël bestuurd door een extreemrechtse regering die de campagne van etnische zuivering tegen het Palestijnse volk in een hogere versnelling zet, onder meer door de transfer van Palestijnen naar de Gazastrook of het buitenland. Kritiek op de huidige Israëlische regering is geen aanval op joden of hun godsdienst, maar ongenoegen over het zionistische politieke systeem van apartheid, racisme en onderdrukking van het Palestijnse volk. Het is geen uiting van antisemitisme, maar een uiting van verzet tegen onrecht. Het Israëlische beleid schendt momenteel systematisch de mensenrechten van de Palestijnse bevolking. Kritiek op de regering valt niet samen met kritiek op het joodse volk. Dat onderscheid maken velen niet en zij durven daarom geen kritiek te uiten.

> *"Het is essentieel dat er meer een verschil wordt gemaakt tussen joden (de Israëli's en de anderen), de Israëli's (de joden en de niet-joden) of de zionisten (zowel joden als christenen). Vooral de aanhangers van Israël gooien dat allemaal op een hoopje. Dat werkt verstikkend in het politieke en intellectuele debat."*[30]

De Israëlische regering maakt met opzet geen onderscheid tussen raciale haat tegen joden en oppositie tegen de bezetting. Door criticasters als antisemieten te bestempelen wordt hun kritiek in diskrediet gebracht.

> *[… hij (Sharon) en zijn generaals vertegenwoordigen allesbehalve de fundamentele waarden, waarvoor de Israëli's – joden en Arabieren – staan. Kritiek op de huidige regering is allesbehalve een aanval op het Israëlische volk en is zeker geen uiting van antisemitisme. Het is niet een Sharon, de "held" van menselijke catastrofes als Kibya (1953) , Sabra en Chatilla (1982) en Jenin (2002), om te bepalen wat het is en niet is om een jood te zijn. Door elke kritiek op het leed dat hij de Palestijnen aandoet als antisemitisme te brandmerken misbruikt Sharon een heilige zaak voor zijn schandelijke koloniale en expansionistische onderneming.'*[31]

---

[30] Yakov M. Rabkin in De Morgen, 12/03/2005, '*Professor Yakov M. Rabkin'* door Walter Pauli.
[31] In 'Waarom ik geen legerdienst wil doen voor Sharon' opiniestuk in 'The Guardian' door Shlomi

Er bestaan thans diverse vredesbewegingen, joodse, niet-joodse, Israëlische, Palestijnse, … . Zij zijn onze grootste hoop op het doorbreken van de huidige impasse doordat zij op zoek zijn naar partners voor vrede aan beide kanten. Elke beweging heeft zijn visie op hoe het conflict zou moeten worden beslecht. Elke organisatie probeert op zijn manier druk uit te oefenen op het publiek, van onderaf, maar ook op Europa, de VS, van bovenaf, door middel van boycot, campagnes, lezingen, acties, artikels, … . *(In bijlage 2 worden enkele joodse vredesbewegingen vermeld en in bijlage 4 vindt u meer over externe druk, met name de boycotcampagnes).*

Segall, sergeant en reservist van de parachutisten van het Israëlische leger en lid van Courage to Refuse'

15. Nawoord

Vandaag zien we het ware gezicht van het zionisme: kolonisatie en etnische zuivering.

In meer dan 60 jaar tijd werd de welvarende Palestijnse samenleving herschapen in een volk dat vandaag probeert te overleven en voor meer dan 70 % afhankelijk is van noodhulp.

Ontwikkelingshulp heeft weinig zin, als de politiek van bezetting door Israël wordt verder gezet en als Palestijnse infrastructuur, betaald met westers geld, keer na keer door Israël in puin wordt gelegd.

> Echte vrede kan niet zonder recht te doen aan het Palestijnse volk.

De Palestijnse samenleving werd in meer dan 60 jaar tijd veranderd van een bloeiende gemeenschap in een overlevingsmaatschappij.

De Europese landen dragen een grote verantwoordelijkheid: zij stemden voor het verdelingsplan en sinds jaren steunen zij Israël. Daarom dienen zij dringend te werken aan een rechtvaardige oplossing om een duurzame vrede te bereiken op basis van de VN-Resoluties en het Internationale Humanitaire Recht.

Een duurzame vrede voor Israël én Palestina. Dit veronderstelt:

- → Onmiddellijke stopzetting van de Israëlische kolonisatiepolitiek in de Bezette Gebieden, Jeruzalem inbegrepen en ontruiming van de kolonies
- → Een snelle, volledige en onvoorwaardelijke Israëlische terugtrekking uit àlle in 1967 Bezette Gebieden
- → Uitvoering van het 'Recht op terugkeer' voor de Palestijnse vluchtelingen en schadevergoeding volgens VN-resolutie 194
- → Gelijke rechten voor de Palestijnen in Israël: opheffing van de discriminatie ten aanzien van de Palestijnen
- → Opheffing van de Apartheid
- → Eerbiediging van de mensenrechten door de Israëlische en de Palestijnse Overheden.
- → Dat Israël ertoe gedwongen wordt om zijn nucleaire infrastructuur open te stellen voor controle van het Internationaal Atoomenergie Agentschap (overeenkomstig

resolutie 487 van de VN-Veiligheidsraad) en zijn kernprogramma voor militaire doeleinden stopzet.

De Palestijnen gaven 78 % van hun land in ruil voor vrede. Voor de Israëlische leiders is dit nog steeds niet voldoende!

Bijlage 1. Chronologisch overzicht

1896	Stichting van het 'zionisme' door Theodor Herzl (Zijn boek: "Der Judenstaat"). De zionisten willen van Palestina een zuiver joodse staat maken.
1917	De Britten beloven de joden een nationaal tehuis in Palestina (**Balfourverklaring**). - Door de Balfourverklaring ging de Britse regering een verbintenis aan ten aanzien van de Zionistische Organisatie betreffende het land van de Palestijnen, op een moment dat Palestina officieel nog steeds deel uitmaakte van het Ottomaanse Rijk. (De Britten hadden geen rechten in Palestina). - Het lot van Palestina werd beslist in nauw overleg met een politieke organisatie, die als uitgesproken doel het vestigen van niet-Palestijnen in Palestina had. Niet enkel werden hierdoor de belangen van de autochtone Palestijnen ontkend, het ging hier om een opzettelijke schending van hun rechten.
1920	Groot-Brittannië heerst over Palestina (vanaf 1922 via een mandaat van de Volkenbond tot 1948).
1929	Stichting van het Joods Agentschap, het eerste informele joodse bestuur in Palestina (met de steun van de Britten).
Aug. 1929	Opstand: het Churchill-memorandum herbevestigt de politiek van het 'nationaal tehuis', en de verbittering van de Palestijnen uit zich in een nieuwe explosie van geweld met 220 doden en 520 gewonden tot gevolg.
1936	Begin van een gewapende opstand tegen Britten en zionisten die zal duren tot 1939 en waarbij op een bepaald moment het grootste deel van Palestina onder controle valt van de Palestijnse Nationalisten. De zionisten vechten aan de kant van de Britten en bouwen massaal hun eigen leger uit.
1945	De joodse gemeenschap wordt hard getroffen: in de Holocaust worden zes miljoen joden vermoord. De overlevenden willen weg uit Centraal Europa. De VS én Europa handhaven strenge immigratiequota, waardoor de emigratie naar Palestina snel toeneemt.
29 nov.	Resolutie 181: Verdelingsplan (= voorstel) voor Palestina van de Algemene

<table>
<tr><td>1947</td><td>Vergadering van de V.N.: een Joodse staat, en een Arabische staat, mét een economische unie. En Jeruzalem als internationaal gebied. Dit werd nooit uitgevoerd: Israël werd geboren uit oorlog.</td></tr>
<tr><td></td><td>
<table>
<tr><td rowspan="2">Palestina</td><td rowspan="2">Grond verdeling</td><td colspan="2">Inwoners</td></tr>
<tr><td>Palestijnen</td><td>Joden</td></tr>
<tr><td>1900: Turkse provincie</td><td></td><td>+/- 700.000</td><td>+/- 50.000</td></tr>
<tr><td>1946: Brits mandaatgebied</td><td>92,3 %
6,7 %</td><td>1.300.000</td><td>
608.000</td></tr>
<tr><td>1947: Plan VN-resolutie 181:

- Joodse staat
- Arabische staat
- Jeruzalem</td><td>

54 %
45 %
1 %</td><td>

512.000
725.000
105.000</td><td>

498.000
10.000
100.000</td></tr>
</table>
In de joodse staat zou de helft van de inwoners Palestijnen zijn. Het was zeker niet de bedoeling, hen te verdrijven.
</td></tr>
<tr><td>1948</td><td>Al Nakba.

Groot-Brittannië verlaat Palestina. Zionisten roepen eenzijdig de staat Israël uit met ingang van 15 mei 1948. De oorlog breekt in alle hevigheid los: honderdduizenden Palestijnse burgers vluchten voor de terreuracties van de zionistische milities; honderdduizenden burgers worden met geweld verdreven. De vluchtelingen (tussen de 750.000 en 900.000 (naargelang de bron) komen terecht in de overgebleven delen van Palestina, nl. de Westelijke Jordaanoever en de Gazastrook, in de buurlanden van Palestina, maar ook in Israël zelf. Dertigduizend Palestijnen binnen Israël zijn ‘verplaatst’, Palestijnse vluchtelingen in Israël die niet terug kunnen naar hun dorpen. In het totaal blijven er 110.000 Palestijnen over in Israël. 418 Palestijnse dorpen worden vernield en ontvolkt. De verlaten gronden worden door de Israëli’s ingenomen. De Arabische namen worden vervangen door Hebreeuwse. Israël wordt gebouwd op de ruïnes van de Palestijnse maatschappij. De nieuwe staat Israël beslaat 78 % van Palestina (zonder precieze aanduiding van de staatsgrenzen). De Israëli’s noemen deze oorlog de ‘onafhankelijkheidsoorlog’; de Palestijnen ‘Al Nakba’ - de catastrofe. De Westelijke Jordaanoever met Oost-Jeruzalem wordt Jordaans, de Gazastrook wordt Egyptisch.</td></tr>
<tr><td>11 dec.</td><td>V.N.-resolutie 194 van de Algemene Vergadering: Recht op terugkeer van de</td></tr>
</table>

1948	Palestijnen naar hun land van oorsprong, Palestina (wat nu Israël wordt genoemd).
11 mei 1949	Israël wordt toegelaten tot de VN, die opmerkt dat de staat Israël heeft verklaard, dat het "zonder terughoudendheid' de verplichtingen van het VN-Handvest accepteert en die zal respecteren vanaf de dag dat het lid van de VN wordt: met name de resoluties van 29-11-1947 (deling) en 11-12-1948 (terugkeer van vluchtelingen).
1950	Israëlische **Wet op Terugkeer voor alle joden**. In feite gaat het om twee aparte wetten. De "Wet op de Terugkeer" werd in 1950 goedgekeurd en geldt alleen voor joden. Iedere jood (van waar ook ter wereld), die de wens uitspreekt, krijgt automatisch de nationaliteit. De rest van de nationaliteitswet werd in 1952 door de Knesset goedgekeurd en is alleen op Palestijnen van toepassing, vooral dan het luik "nationaliteit door residentie". Zij moeten aan een reeks strikte voorwaarden voldoen. Zij moesten op 1 maart 1952 - dag waarop de wet werd goedgekeurd - in de bevolkingsregisters zijn ingeschreven en ook daadwerkelijk in Israël verblijven (dus alle vluchtelingen vallen automatisch uit de boot). Verder moesten zij in de periode tussen 14 mei 1948 (datum waarop de staat Israël werd uitgeroepen) en 1 maart 1952 ononderbroken in Israël hebben gewoond. De bedoeling is duidelijk, en voor wie het niet duidelijk was, formuleerde premier Ben Goerion het als volgt: "De wet is er om ervoor te zorgen, dat zij nooit terugkeren."
1964	De Arabische landen richtten de PLO op. Doel: de Palestijnse bevolking mobiliseren voor de bevrijding van Palestina.
1965	Al Fatah (Harakat lil Tahrir al Filastin, Beweging voor de Bevrijding van Palestina) wordt opgericht.
1967	**6-daagse oorlog** Israël bezet de rest van Palestina: de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever met de historische stad Jeruzalem, de Golanhoogte (Syrië) en de Sinaï (Egypte). Deze worden de 'Bezette Gebieden' genoemd. De gronden die door het oorspronkelijke verdelingsplan aan de Palestijnen toegewezen waren en in 1948 door Israël veroverd werden, worden niet bij de 'Bezette Gebieden' gerekend.
22 nov.	Veiligheidsraad-resolutie 242 bepaalt de terugtrekking uit (de) bezette

1967	gebieden door Israël en het recht op terugkeer van de Palestijnse bevolking.
juni 1968	Al Fatah formuleert het project van een democratische lekenstaat waarin joden, moslims en christenen kunnen samenleven.
juli 1968	De Verzetsorganisaties o.l.v. Yasser Arafat nemen de PLO over, die vanaf dan niet langer een organisme is dat gecontroleerd wordt door de Arabische regimes, maar een koepelorganisatie waarin alle segmenten van het Palestijnse volk zijn vertegenwoordigd.
1968-1973	Nieuwe strijdvorm van de PLO: het internationaal terrorisme. Grootscheepse Israëlische terreuracties, o.m. invasies in Zuid-Libanon. September 1970: 'Zwarte September': militaire confrontatie met koning Hoessein. De PLO wordt uit Jordanië verdreven. Het aantal Palestijnse vluchtelingen in Libanon groeit aan tot 300.000.
1972	Een Palestijns commando onder de naam Zwarte September valt de Israëlische afvaardiging op de Olympische Spelen in München aan.
1973	Yom Kippoer-/Ramadan-oorlog. Arabische olieboycot door de OAPEC: (organisatie van Arabische olieproducerende landen). Autoloze zondagen in België.
22 okt. 1973	Veiligheidsraad-resolutie 338 wordt goedgekeurd. Ze eist een onmiddellijk staakt-het-vuren en de toepassing van resolutie 242. (zie hoger bij het jaar 1967).
10 nov. 1975	V.N.-resolutie 3379: besluit dat zionisme een vorm van racisme is en van discriminatie op grond van ras. (Wordt na de Tweede Golfoorlog terug ingetrokken).
1975	De EG-landen sluiten een vrijhandelsakkoord af met Israël.
maart 1976	Massaal protest door de Palestijnse staatsburgers van Israël tegen de grootschalige grondonteigeningen (inbeslagnemingen van Palestijnse gronden) in Galilea. Dit gebeuren wordt nu elk jaar op 30 maart herdacht als 'Dag van de Aarde'. Ook vandaag nog worden er Palestijnse gronden in Israël in beslag genomen om kolonies te bouwen of uit te breiden.
1977	De Egyptische president Sadat reist naar Jeruzalem en erkent Israël.

1979	De Amerikaanse steun wordt enorm verhoogd: in 1979 ging ongeveer 50 % van de totale Amerikaanse hulp aan het buitenland naar Israël.
22 maart 1979	Veiligheidsraad-resolutie 446: Veroordeling bouw Israëlische nederzettingen in bezet gebied.
1980	Israël roept Jeruzalem uit tot “eeuwige en ondeelbare” hoofdstad. Dit wordt onmiddellijk veroordeeld door de VN-resolutie 478.
1 maart 1980	Veiligheidsraad-resolutie 465: bescherming van burgers in oorlogstijd in bezette gebieden.
1980	De ‘EG-Verklaring van Venetië’ stelt o.m. dat de Palestijnen hun recht op zelfbeschikking volledig moeten kunnen uitoefenen en dat de PLO betrokken moet worden bij de vredesbesprekingen.
1981	Israël annexeert de Golanhoogte (Syrisch grondgebied).
26 april 1982	Ontruiming van de Sinaï door Israël.
6 juni 1982	Israëlische invasie in Libanon (operatie ‘Vrede voor Galilea’ o.l.v. Ariël Sharon) om de PLO zowel politiek als militair uit te schakelen. Tienduizenden doden (waaronder 2000 in Sabra en Shatila) en gewonden. Israël belegert Beiroet gedurende 88 dagen. De PLO moet Beiroet verlaten en vestigt haar hoofdkwartier in Tunis. Israël bezet Zuid-Libanon en krijgt zo de controle over de bronnen van de Jordaan. De volgende fase uit het zionistische plan van 1919 wordt hierdoor gerealiseerd.
9 dec. 1987	Begin van de eerste Intifada.
15 nov. 1988	Verklaring van Algiers door de Palestijnse Raad: De PLO aanvaardt Veiligheidsraad-resolutie 242 en zodoende het principieel bestaansrecht van Israël; de Palestijnse Staat wordt uitgeroepen. (Zie hoger bij het jaar 1967; 1973).
1991	Begin van het “Vredesproces” in Madrid.

20 jan. 1993	Israël legaliseert zijn contacten met de PLO.
1993	Ondertekening van een Principeverklaring: de Oslo-akkoorden. De PLO erkent het bestaansrecht van Israël. Israël erkent de PLO.
13 mei 1994	Israël hergroepeert zijn troepen in de Gaza-strook rond de joodse kolonies. Een beperkte Palestijnse autonomie, uitgeoefend door de PLO, wordt van kracht. De troepen zijn vooral gelegerd in en om het Katif-district in de Gazastrook, waar ongeveer vierduizend kolonisten wonen.
januari 1996	Eerste Palestijnse verkiezingen.
1998-1999	Wye I en II.
2000	Camp David en Taba. Steeds meer werd de PLO tot uiterst zware toegevingen gedwongen, waarbij het enige agendapunt bleef "de veiligheid van Israël", over die van de Palestijnse burgerbevolking wordt er niet gepraat. Arafat krijgt dan b.v. 24 uur de tijd om x aantal mensen aan te houden. De Westelijke Jordaanoever werd opgedeeld in de facto 227 aparte 'autonome' gebiedjes, sommige zijn minder dan 2 km² groot, die quasi permanent door Israël van elkaar werden afgesloten. Arafat werd herleid tot de politieman van zijn eigen volk.
Juni 2000	Israël trekt zich terug uit Zuid-Libanon.
28 sept. 2000	Tweede Intifada start met het bezoek van Ariel Sharon aan het Al-Aqsa complex.
12 maart 2002	VN Veiligheidsraad-resolutie 1397 stelt, dat er twee onafhankelijke staten moeten komen: Israël en Palestina, op basis van resoluties 242 en 338.
April 2002	Israël start een ware oorlog tegen de Palestijnen in de bezette gebieden. Jachtvliegtuigen, tanks en gevechtshelikopters worden ingezet. De militaire troepenmacht is groter en beter bewapend dan de troepenmacht die in 1967 de gebieden veroverde.

	Alle Palestijnse infrastructuur wordt vernietigd: - de gebouwen van de Palestijnse autoriteit gebombardeerd en plat gebulldozerd, net als fabrieken en ziekenhuizen. - Telefoon-, electriciteits- en waterleidingen worden grondig gesaboteerd. - Vóór deze oorlog schommelde de werkloosheid al tussen de 60 % en 80 %. Het wordt nog erger. Het inkomen per hoofd is sinds de akkoorden van Oslo met 47% gedaald. Voor de meerderheid van de Palestijnen bestaat een doorsnee maaltijd uit thee, suiker, brood en za'atar (wilde thijm). Een kwart van de gezinnen (gemiddeld minstens 6 personen) moet het stellen met 2$ per dag. In de Gazastrook overleven 700.000 mensen, dat is ongeveer de totale vluchtelingenbevolking, op dagelijkse voedselbedelingen door de Verenigde Naties (UNRWA). Door de grote werkloosheid stijgt wel de vraag naar kinderarbeid: goedkoop en ongeorganiseerd, en kinderen kunnen onregelmatig worden ingezet. Driekwart van de jongeren onder de 18 moet op één of andere manier werken en loopt niet langer school. Tot vóór kort stonden de Palestijnen bekend als de intellectuelen onder de Arabieren, het volk met het hoogste percentage universitairen.
6 jan. 2003	Massale luchtaanval op Gaza na aanslag in Tel Aviv.
28 jan. 2003	Sharon wint de verkiezingen.
7 maart 2003	Abu Mazen/Mahmud Abbas premier. Op 23 april 2003 komt er een nieuwe Palestijnse regering.
30 april 2003	Road Map gepubliceerd.
22 maart 2004	Sheikh Yassin, de spirituele leider van Hamas, wordt vermoord.
11 nov. 2004	Yasser Arafat sterft op 75-jarige leeftijd.

2005	Premier Sharon ontruimt de Joodse nederzettingen in de Gazastrook en vier kleine nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever. Hamas verbindt zich tot een eenzijdige wapenstilstand en pleegt geen aanslagen meer. De ondergrondse watervoorraden in de Gazastrook waren overmatig gebruikt geworden door de kolonisten, waardoor het waterpeil erg daalde, met verzilting door zeewater als gevolg.
2006	Sharon wordt vervangen door Ehud Olmert Hamas wint de parlementsverkiezingen, de internationale gemeenschap schort de hulp aan de nieuwe Palestijnse Autoriteit op. Agressieoorlog van Israël in Libanon met de bedoeling Hezbollah uit te schakelen. Dat lukt niet. Stijging van de spanning tussen Fatah en Hamas.
Mei 2007	Rapport van de Wereldbank klaagt aan dat Israël de bezette gebieden in een economische wurggreep houdt.
Juni 2007	Door de politieke impasse en de honger verloedert de toestand in de Gazastrook. Hamas verovert met zwaar geweld alle steunpunten van de veiligheidsdiensten in de Gazastrook. Abbas roept de noodtoestand uit en ontbindt de regering van nationale eenheid.
4 nov. 2008	Israël sluit de Gazastrook volledig af.
27 dec. 2008	Israël start Operatie "**Gegoten lood**" tegen de Gazastrook.
2009	Parlementsverkiezingen in Israël. Rechts wint (65 zetels tegen 55 voor 'links'). Het Goldstone-rapport, met overweldigende meerderheid goedgekeurd door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, veroordeelt de door beide kampen begane oorlogsmisdaden. Het rapport plaatst de gebeurtenissen in Gaza ook in het geheel van de voortdurende schendingen van mensenrechten en internationaal recht die in Palestina plaatsgrijpen sinds de verdrijving van de Palestijnen uit hun woongebieden, in 1948.

2010	De hervatting van de zogenaamde “vredesbesprekingen” op een dood spoor (zie persbericht Palestina Solidariteit vzw van 17-12-201, p. 52).

Bronnen chronologie:

Ludo Abicht, Lucas Catherine, *Kanttekeningen bij de Israëlisch-Palestijnse kwestie*, 1998, uitg. Vereniging Vlaamse Leerkrachten.

Herman Hendrickx, *Geschiedenis van het Israëlisch-Palestijns Conflict*, in Kering, 27ste jrg., nr. 8 (okt. 2002).

Dix ans de “ processus de paix ” , in Le Monde Diplomatique, nov. 2000.

Brigitte Herremans, *Het Israëlisch-Palestijns conflict in een notendop* (maart 2007), www.broederlijkdelen.be.

Ludo De Brabander, *De westerse reactie op de oorlog in Libanon*, Uitpers nr. 78 (sept. 2006). www.uitpers.be.

Lucas Catherine, *De burgeroorlog in Gaza*, Uitpers nr. 88 (juli-aug. 2007).

UN Human Rights Council (september 2009).

Eigen berichtgeving Palestina Solidariteit vzw

Bijlage 2 Persbericht Palestina Solidariteit vzw

De Verenigde Staten kan niet langer bemiddelaar zijn in het Midden-Oosten

Vorige week werd één ding duidelijk: als het van Israël en van de Verenigde Staten van Amerika afhangt, dan komt er nooit een rechtvaardige vrede in het Midden-Oosten.

Israël is sinds september weer volop aan het bouwen op de Westelijke Jordaanoever en in Oost-Jeruzalem. Dit is een manifeste overtreding van het internationaal humanitair recht, artikel 49 van de 4° conventie van Genève zegt letterlijk: "De bezettende Mogendheid mag niet overgaan tot overbrenging van een gedeelte van haar eigen burgerbevolking naar het door haar bezette gebied."

Israël overtreedt daarmee niet alleen het internationaal humanitair recht, maar eveneens het internationaal volkerenrecht en de resoluties die in de Verenigde Naties hierover gestemd werden. De vele oproepen van de Algemene vergadering van de VN: resoluties 2252, 2253, 2254, 2443, 2452, 2546, 2628, 2727, 32/91C, 38/79 , enzovoort, maar eveneens de –afdwingbare- resoluties van de Veiligheidsraad van de VN: resoluties 242, 252, 338, 446, 452 en recentelijk nog resoluties 1397 en 1515 eisen allemaal hetzelfde: **Israël moet zich terugtrekken uit de Westelijke Jordaanoever, Oost-Jeruzalem en de Golan, en er moet een Palestijnse staat komen naast Israël.**

Alle leden van de VN móeten de resoluties respecteren <u>én ervoor zorgen dat de andere leden ze eveneens respecteren.</u>

Dat Israël de VN resoluties niet respecteert zal niemand verwonderen, maar dat Israël daarvoor níet uit de VN wordt gezet is wel verwonderlijk.

Dat de USA vorige week besloten heeft om niet langer de stopzetting van de nederzettingen in bezet gebied te eisen, is dus een ontkenning van zijn plicht als lid van de VN, en is bovendien het signaal dat de USA niet langer zal streven naar een oplossing volgens humanitair en internationaal recht.

Europa moet dus in actie schieten. Alle leden van de EU zijn immers lid van de VN, en dus verplicht om de resoluties van de VN te doen respecteren.

Europa heeft nog een greintje geloofwaardigheid als bemiddelaar, nu de USA alle krediet verloren heeft.

Europa moet Israël dwingen om de VN resoluties toe te passen. Europa kán dat.

(Persbericht Palestina Solidariteit vzw – 17.12.2010)

Bijlage 3 Joodse vredesbewegingen

De Joodse vredesbeweging is een bonte mengeling van organisaties, met daarin zeer uiteenlopende visies omtrent wat 'vrede' nu juist inhoudt. De Israëlische vredesbeweging kende een grote groei tijdens de Israëlische inval en bezetting van Libanon, aan het begin van de jaren '80. Met het ineenstorten van het Oslo-proces heeft ook de Israëlische vredesbeweging een zware klap gekregen.

Nederland/ België

- Een Ander Joods Geluid - http://eajg.nl/
- Unie van Progressieve Joden van België (UPJB) - http://www.upjb.be/
- SIVMO, Steuncomité Israëlische Vredesgroepen en Mensenrechten Organisaties, Joods Palestijnse Dialoog Amsterdam - http://www.sivmo.nl/
- Jesjoeroen België: Joden tegen Zionisme - http://www.bloggen.be/jesjoeroen/

Israël

- Peace Now - http://peacenow.org.il/ (Hebreeuws); http://peacenow.org.il/eng/ (Engels)
- Gush Shalom (Hebreeuws voor 'Vredesblok') - http://gush-shalom.org/
- Refuseniks (Yesh Gvul, Courage to Refuse, Breaking the silence e.a.)
- Yesh Gvul = hebreeuws voor 'There is a limit' - http://www.yeshgvul.org/en/about-2/
- Ometz Le'sarev = Courage to refuse (= De moed om te weigeren) - http://www.seruv.org.il/english/
- Breaking the silence: http://www.breakingthesilence.org.il/
- RSN Refuser Solidarity Network - http://www.refusersolidarity.net/
- ICAHD Israeli Committee Against House Demolitions - http://www.icahd.org/
- Rabbis for Human Rights - http://rhr.org.il/heb/ (Hebreeuws);

http://rhr.org.il/eng/ (Engels)

Verenigde Staten

- Jewish Voice for Peace - http://jewishvoiceforpeace.org/
- Matzpun (= hebreeuws voor 'Geweten') - http://www.matzpun.com/
- Naturei Karta - http://www.nkusa.org/index.cfm
- Not in my name - http://www.nimn.org/

Internationaal

- International Jewish Anti-Zionist Network (IJAN) - http://www.ijsn.net/home/

Bijlage 4 De apartheidsmuur en de sinaasappelen van Sinterklaas[32]

Volgens de Israëlische overheid heeft de muur die ze de voorbije jaren opgetrokken heeft in de Bezette Palestijnse Gebieden als doel, de veiligheid van de Israëliërs te vrijwaren. De Israëlische overheid neemt aan, dat deze muur elke wanhopige Palestijn uit de door hen bezette West Bank zal verhinderen, een zelfmoordaanslag te plegen in Israël.

De muur is 8 meter hoog en wordt enkel onderbroken door wachttorens en poorten, die bemand zijn door Israëlische soldaten. Waar de muur door de velden loopt, bestaat hij uit een serie van prikkeldraden en andere soort metalen draad waar elektriciteit op staat. Daar waar de Israëliërs de muur vlak naast Palestijnse huizen gebouwd hebben, is de muur opgetrokken uit dikke lagen beton. Daarbij is er aan de Palestijnse kant een loodrechte 2 meter diepe greppel gegraven die met verschillende op elkaar gestapelde rollen prikkeldraad afgebakend zijn. Langs weerszijden is er een weg aangelegd om het bewaken van de muur door soldaten in legerjeeps te vergemakkelijken. De poorten in de muur zijn er om gemakkelijke doorgang van Israëlische soldaten en kolonisten te vrijwaren. Palestijnen die naar hun akkers, ziekenhuizen, familie, scholen of werk aan de andere kant van muur willen kunnen dit alleen nog mits toestemming van de Israëlische soldaten. Voor de bouw van de muur heeft Israël honderden vierkante kilometers vruchtbaar land en honderden waterputten en bronnen ingenomen die volgens de VN verdragen in Palestina liggen. Sommige Palestijnse dorpen liggen nu ook volledig achter de muur en zodoende hebben 206.000 Palestijnen geen toegang meer tot de West Bank, noch tot Israël. De Israëlische overheid neemt aan dat voor deze mensen de isolatie van hun dorp na enkele jaren economisch onleefbaar zal worden en ze “vrijwillig” zullen verhuizen naar wat er nog over zal blijven van de West Bank.

De muur zal in totaal 750 km lang zijn en zal het grondgebied van Palestina reduceren tot 12 % van het originele Palestijnse grondgebied van voor de oprichting van de staat Israël in 1948. Niettegenstaande internationale kritiek op de bouw van muur kreeg Israël toch genoeg geld van haar gulle donors om deze muur te bouwen. De kost van de bouw van de muur bedraagt 2,5 miljoen Euro per kilometer. Reeds bij het begin van de constructie van de muur, in 2002-2003, werden 102.320 bomen, die eigendom van Palestijnse boeren waren, gekapt om plaats te maken voor de muur.

Mijn schoonfamilie woont al eeuwen in Jayyous, een dorp van ruim 2200 inwoners in de West Bank 15km ten oosten van de Israëlische badplaats Netanya. De inwoners van Jayyous die bijna allemaal landbouwers zijn, zijn door de muur nu overgeleverd aan de willekeur van

[32] Auteur : Tinne Verhoeven

de Israëlische soldaten om gewassen op hun land te kunnen verbouwen. De muur scheidt het dorp van 900 hectaren van hun landbouwgrond. Indien de muur op de grens vastgelegd door de VN resoluties van 1967 tussen Israël en Palestina gebouwd was, dan had de grond van de inwoners van Jayyous nog in de West Bank gelegen. Maar de Israëlische overheid respecteert de VN resoluties niet en heeft zonder straf nog enkele kilometers van de WB bij Israël geannexeerd. Alle dorpen die te dicht bij de grens door de VN bepaald in 1967 lagen zijn nu allemaal van hun vruchtbare grond en waterputten gescheiden. De dorpelingen van Jayyous zijn nu door de muur gescheiden van hun grond die ze al eeuwenlang bewerken en die jaarlijks voor een opbrengst van 7 miljoen kilogram groenten en fruit zorgt. Deze oogst voorziet 350 families van een inkomen. De grond, die nu door de bouw van de muur in Israël ligt, is erg vruchtbaar en er zijn grote boomgaarden met sinaasappelen, clementines, mandarijnen, citroenen, guava, amandelen, olijven, komkommers, tomaten, aubergines en courgettes. Vooral de waterputten op deze strook land zijn voor Israël van strategisch belang. Deze hoog industrialiseerde maatschappij heeft grote hoeveelheden water nodig: per Israëli wordt 270 liter water per dag verbruikt terwijl elke Palestijn maar 50 liter water per dag ter beschikking heeft. In Israël valt maar 45,5 cm regen per jaar terwijl er in de West Bank 73,4 cm regen valt. Daardoor zijn de 6 waterputten die op de landbouwgrond van Jayyous liggen erg waardevol voor Israël. Sinds deze waterputten nu plots aan de Israëlische kant van de muur liggen krijgen de inwoners van Jayyous nog maar een keer om de drie dagen voor een periode van 2 uur water. Op die twee uur moeten de watertonnen op de daken van de 350 families die in het dorp wonen gevuld worden. Maar dat water is niet voldoende om iedereen van water voor huishoudelijk verbruik te voorzien. Zodoende kan elke dorpeling nog maar 20 liter water per dag gebruiken terwijl ze vroeger voor huishoudelijk gebruik en voor de irrigatie van hun akkers steeds water genoeg hadden.

De muur is een drama voor alle boeren en hun families die nu elke dag de heuvel waarop het dorp ligt afdalen naar de poort. De Israëlische militaire autoriteiten hadden aan de boeren laten weten dat de poort om 7u ’s ochtends, 12u ’s middags en 7u ’s avonds telkens 5 minuten geopend zou worden om de boeren toe te laten naar hun akkers te gaan. Maar in realiteit komen de soldaten op onwillekeurige tijdstippen en wordt de poort geopend als de soldaten zin hebben, soms 3 keer per dag, soms 1 keer per dag, soms nooit. Ikzelf heb al enkele keren met mijn schoonfamilie aan de poort staan wachten. Herhaaldelijk kwamen de soldaten de poort openen om er zelf door te rijden maar lieten ons, de dorpelingen staan in de hete zon of koude regen. Als we een poging ondernamen om toch samen met de soldaten door de poort te geraken om bijvoorbeeld naar het dorp terug te keren, werden we met traangas en kogels bedreigd. Tijdens de Ramadan schepten de soldaten er extra plezier in om de boeren in hun velden aan de poort willekeurig te laten wachten tot 8h ’s avonds, goed wetende dat de boeren die allen moslims zijn en vasten om 5h thuis wilden zijn om te bidden en te eten. Hierop stuurden de dorpelingen kinderen naar de poort om eten over de muur te gooien zodat hun ouders die de hele dag met een lege maag op het land gewerkt hadden toch zouden kunnen eten. Maar men moet al sterke armspieren hebben om een zak eten over de poort te gooien die toch wel 5 meter hoog is.

De Israëlische overheid had beloofd dat alle dorpelingen de toegang tot hun land en het recht om hun akkers te bewerken zouden blijven behouden. Maar vorige maand brachten de soldaten vergunningen voor de boeren naar het gemeentehuis van Jayyous. Toen de burgemeester de vergunningen nakeek bleek dat een te verwaarlozen percentage van de actieve boeren een vergunning om zijn eigen land te bewerken had gekregen. De meerderheid van de vergunningen waren voor inwoners boven de 60 en onder de 12 jaar, voor dorpelingen die niet meer in Jayyous wonen, zoals mijn echtgenoot en zelfs voor dode boeren. Zo hebben twee schoonbroers, die tijdens de oogst gewoonlijk het meest actief zijn in de boomgaarden van onze familie, geen vergunning gekregen en zal de citrusoogst deze winter door de oudste en jongste leden van de familie moeten gebeuren. Als de boeren niet meer naar hun velden kunnen, kunnen ze niet irrigeren noch de gewassen verzorgen, hierdoor verliezen ze hun oogst en het familie inkomen. Daardoor zullen ze ook niet meer kunnen investeren in zaden om te planten en zo zal er steeds meer land komen braak te liggen. Als Palestijns land lang braak ligt, confisceert de Israëlische overheid dit land.

Toen mijn echtgenoot, Mohammed, onze kinderen op het einde van de Ramadan meenam om in de sinaasappel boomgaarden van onze familie te spelen en hen hierbij met onze camera filmde, trokken de soldaten, bij hun terugkeer aan de poort, vóór de ogen van onze kinderen de camera uit Mohammed zijn handen en wisten de film helemaal uit. Onze 5-jarige zoon begrijpt helemaal niet waarom de soldaten de citroenenbomen van zijn opa willen.

Het argument dat de muur gebouwd wordt om de Israëliërs te beschermen tegen Palestijnse zelfmoordacties houdt geen steek, want tijdens joodse feestdagen die soms een week kunnen duren, openden de soldaten de poort bij Jayyous helemaal niet meer. Zo was mijn schoonbroer Izzat samen met een heleboel boeren op een ochtend vertrokken naar zijn veld en heeft hij uiteindelijk 10 dagen op zijn veld doorgebracht omdat de soldaten de poort niet meer openden. Myriam, mijn schoonzus stuurde dagelijks sterke jongens van het dorp naar de poort om eten en propere kleren voor hem over de poort te gooien. Tijdens die periode was het voor de boeren zeer gemakkelijk om Israël of de naburige kolonie waarvoor enkele jaren geleden al 1360 vierkante meter van Jayyous land geconfisceerd werd, binnen te wandelen en zich op te blazen indien ze dit hadden willen doen.

Mijn schoonvader, 75 jaar oud, die een aantal weken geleden 10 uren aan de poort heeft moeten wachten alvorens de 20-jarige Israëlische soldaten hem toelieten zijn boomgaarden te verlaten en naar het dorp terug te keren, is van mening dat dit het begin van het einde is. Hij schat dat hij binnen een jaar tijd geen water meer uit zijn put zal mogen pompen om zijn bomen te irrigeren en dat het hem helemaal verboden zal worden om nog naar zijn citrusboomgaarden te gaan. Al jaren is het hem verboden om zijn sinaasappelen en citroenen te exporteren, maar als deze bomen en vruchten binnen enkele jaren in Israëlische handen vallen is het niet onwaarschijnlijk dat Sinterklaas sinaasappelen van Jayyous in België zal uitdelen, made in Israël.

Door het bouwen van de apartheidsmuur zal Israël, in plaats van zijn inwoners te beschermen tegen zelfmoordaanvallen, alleen maar meer kwaad bloed zetten bij de Palestijnen. De muur ontneemt het inkomen van duizenden boerenfamilies. Door de resterende 12 % van de Palestijnse grond te ommuren en zo elke mogelijke economische activiteit te verhinderen, zal de stijging van de armoede onder de Palestijnen een grotere bedreiging vormen voor de veiligheid van Israël dan indien Israël dit geld aangewend had om de Israëlische kolonisten die in de West Bank wonen te betalen om naar Israël te verhuizen en zo de totale West bank voor de Palestijnen te reserveren… De Israëlische overheid heeft gekozen voor bezetting en landonteigening i.p.v een rechtvaardige en eerlijke oplossing van het conflict.